

સ્ત્રીમનોરંજક ગરબાવળી.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

પુસ્તકેતર.

શા. મગનલાલ દેવચંદ.

અમદાવાદ.

મામાની હવેલીમાં પુનાઈટેડ પ્રીન્ટીંગ અને

નં. ૦ એ. ૦ કં. ૦ "લિમિટેડ" ના પ્રેસમાં

રણુછોડજીવ ગંગારામે છાપી.

સંવત ૧૯૪૩. સને ૧૮૮૭.

ડાકોરના રાણછોડજી મહારાજનો ગરબો.

“અન્નમેત્રીરે અંમે માત, જીવાને જમ્યે.” એ રામ.

છોગાના છમીલા છેજ, રણછોડ રંગીલા;

કરો ખોડાણાપર મહેર, હો મોરઝીવાળા. ટેક.

અકળકળા અન્નમેત્રા તારી, પાર નં પામે શેથરે;

૭૬ વીસારી વીરમે પામ્યા, સમજાયો નહી લેશ. રણછોડ. ૧

મોઠમ મહારાજ તમારી, મુખથી કેમ કહેવાયરે;

‘થો ચાંચ બેરે જેમ, પક્ષોની તરફા જાય. રણછોડ. ૨

મહારાજ મારી, મક્કીન માંડે મનરે,

ખો સામળીઆ, મને જાણી તમારો જન. રણછોડ. ૩

ઠારકાના વાથી રાય, રણછોડ તમારે નામરે;

૫૭ છણી દયા ગુજરાત ઉપર કરી, આપ્યા ડાકોર ગામ. રણછોડ. ૪

ખોડાણાની ભક્તિ ભાવી, બુદ્ધરજી બજી તમનેરે;

અઠળકજીઆ ધરણીધરુ, ફૂલબછો આગમ નીગમ. રણછોડ. ૫

૫૮ ધન ખોડાણા ધીરજ તારી, ધન ધન તારી માતરે;

પાતળીપ્રો પોતાના કીધા, હેતે કીધા હાય. રણછોડ. ૬

૫૯ સાતેર વરશે શ્રેવા કરીને, સામળીઆ સમજાવ્યારે;

ડાકોરથી લો દારકાં માંહે, વરશે જે તણ ફેરી ખાવા. રણ. ૭

૬૦ કરમાં તુળશી વાર્તાને, જઈ ચતુરબુજને ચડાવીરે;

૬૧ પ્રભુજી તો પ્રસન્ન થયાને, દીલમાં દયા આપી. રણછોડ. ૮

૬૨ અલખેલો ખોટ્યા એમ, મુખથી ખોડાણાની સાથરે;

૬૩ એકાંતે આવીને કહ્યું, તે કોઈ ન જાણે જાત. રણછોડ. ૯

૬૪ છણા દીવસ તે મારે કાળે, મોઢું કજીત કીધરે;

વધુ તારૂં વૃક્ષ થયું, તે જોઈ મારું મન ખીપું. રણછોડ.
 તે માટે હું તારી સાથે, આવું તારે ગામરે;
 તારે ચરણે નથી ચલાવું, તે માટે તજવું ધામ. રણછોડ.
 કહું મારું માની કાલે, જાવું ડાકોરે ગામરે;
 વહેલ લાવ તું વાત ન કુટે, મનમાં રાખી હામ. રણછોડ.
 ખોડાણો કહે આપજી, હું વહેલ ઝાંચી લાવુંરે;
 મારે ઘેર તો નથી માહારાજ, કેમ કરીને આવું. રણછોડ.
 મોહનજી કહે માગી લાવો, જેવી તેવી વહેલરે;
 જીત જીવાનું કામ નથી, એ જોડી લાવો એલ. રણછોડ.
 ખોડાણાને વચનજી આપી, વિદાય કીધો વળતીરે;
 વનમાળી કહે તારે મારે, વાત આવીછે મળતી. રણ.
 વાર કહીને વીઠલજીને, ચરણે પડ્યો કરજોડરે;
 જાજ મારી લટકાળા, તમે રાખજો શીરણછોડ. રણછોડ. ૧
 અતી આવુરતા અંગમાં, ને આવ્યો ડાકોર ગામરે;
 પાડોશીને પેરે કહી, મારે તમ સરખું છે કામ. રણછોડ. ૧
 ઉપકાર માનું તમ તણો જો, આપો બળદને વહેલરે;
 જાવું દ્વારકાં છેલો ફેરો, તીકમજીની ટેલ. રણછોડ. ૧
 પુરવાથી પાડોશી કહે બાઈ, જેવી તેવી મળજોરે;
 જેમ તેમ કરીને જોડી બાઈ, બાગ્ય તારું ફળશે. રણછોડ. ૧
 એવું સાંભળી ઉઠ્યો પોતે, વાર કહી વહેલ જોડીરે;
 વેલા કરતાં વનમાળી ના, મંદીર પાછળ જોડી. રણછોડ. ૨
 યુગળી સઉકો હસવા લાગ્યા, કઉતક સરખી વાતરે;
 ખોડાણો તો આણે આવ્યા, લેઈ જવાને નાથ. રણછોડ. ૨
 વહેલને એ બળદ જોતાં, હસે છે મુખ મોડરે;

અરે ભાઈ ભુતજમાં ના મળે, આવી બીજી જોડ. રણછોડ. ૨૨
 બોડાણો કહે હસો ભાઈઓ, હસવા સરખી વાતરે;
 ઈશ્વરઈચ્છા કોઈ ના જાણે, કેવું થયે પ્રભાત. રણછોડ. ૨૩
 સંધ્યા થઈને શેન કરાવ્યું, રણછોડજીને રંગ બિરેરે;
 અરધી રતિ ઉઠ્યા પોતે, પ્રિતમે કરી પેર. રણછોડ. ૨૪
 તાળાં તોડ્યાં બુગલ બાગી, આઆ મંદીર બાહારેરે;
 બોડાણાની પાસે આવી, પ્રેમ ક્યો પોકાર. રણછોડ. ૨૫
 જગ જગ તું અટપટ કરીને, વીહલ કહે વેહલ જોડેરે;
 બોડાણો અમકીને જાગ્યો, હીઠા શી રણછોડ. રણછોડ. ૨૬
 ગદ ગદ કુંઠે ગળગળું બિલે, થરથર પુત્તે અંગરે;
 ગોવીંદજી હવે શી ગત થાયે, તમા રાખજો રંગ. રણછોડ. ૨૭
 બળદ તો ખેસે ને ઉઠે, આલે નહીં લગારેરે;
 પ્રાતસમે તો પકડયે મુને, મારયે બહુ માર. રણછોડ. ૨૮
 જગજીવન કહે જેમ તેમ કરીતું, ઝાંપાસુધી કાઢાડેરે;
 હાંકીય તું પછી હેત કરીને, માનીશ તારો પાડ. રણછોડ. ૨૯
 જેમ તેમ કરતાં ઝાંપા સુધી, પાછલી રાતે પોહાઆરે,
 રાશ્વ પેરણો પોતે લીવે, બોડાણો માંહે મુતા. રણછોડ. ૩૦
 વગે વેહલ ઉડાડી પોતે, અંત્રીક્ષથી અલખેરે;
 ઉમરેકને ડાકોરની વચ્ચે, આણીને તે મેલ. રણછોડ. ૩૧
 બોડાણાને કહે જગજીવન, જગી જોને વાટરે;
 પ્રાતઃથયો ઉઠ આજસ મેલી, જો આઓ કાંઈ ઘાટ. રણછોડ. ૩૨
 આંખ ઉઘાડી ઈચું જોયું, બોડાણે તેણીવારે;
 સામજીયા સામાડો મારા, ગામ તણો નીરધાર. રણછોડ. ૩૩
 અલખેલો ઉતરીયા હો, લીંબ તળે લટકાજોરે;

વિસરામ કીચો વાજાછએ, યંમીનિ-થાક ટાળ્યો. રણછોડ. ૩૪
 લોખડાનું લટકાયા તમે, એક ડાળ કીધું મીઠુંરે;
 કર અડકાડી કડવાસ કહાડી, તે સહએ નજરે દીઠું. રણ. ૩૫
 પાતળીએ ત્યાં પગનાં પાડ્યાં, પોતાના સાક્ષાતરે;
 અદાપી એધાણી તેની, સરવે જાણે વાત. રણછોડ. ૩૬
 એમ કહી અલખેલો આવ્યા, દડખડ ડાકીર ગામરે;
 ખોડાણા પ્રતે એમજ ખોલ્યા, મને રહેવાને કરદામ. રણ. ૩૭
 ધરણીધર કહે ધામ તજ્યું મેં, તે સહકોએ જાણ્યુંરે;
 મંદીરમાં મુજને નહી દેખે, જ્યારે વાથે વાહાણું. રણછોડ. ૩૮
 ધસમસ કરતા ધાઈ આવથે, યુગળીઓ ધરવાળારે;
 સામળીયો કહે મુજને સંતાડી, તું ઝાલી બેશને માળા. રણ. ૩૯
 ગોમતીમાં ગોવીંદજ પેડા, વાચમાં વનમાળીરે;
 ગાળો દેતા યુગળી આવ્યા, થોડે દીવસે ચાલી. રણછોડ. ૪૦
 ખોડાણાને બાંધી લાવો, યુગળી એમજ ખોલ્યારે;
 ખોડાણો ગોરસ લઈ મળવા, ગયા સહુના પેહેલા. રણછોડ. ૪૧
 આવતામાં આંખ અડાવી, યુગળીએ વીકાળરે;
 ચોર તું કેમ ચોરી લાવ્યો, બુધરજી બુપાળ. રણછોડ. ૪૨
 બાઝ બાઝ કહી બરેછી મારી, મુરછાગત તે પડીયોરે;
 અંગીકાર કરી અલખેલો, હજીએ દીસે ખોડો. રણછોડ. ૪૩
 ગોમતીમાં રહીર થયું, તે જાહેર જગ મોઝારેરે;
 એ એધાણે અલખેલાજી, સોધીકાડ્યા નીર બાહાર. રણ. ૪૪
 એ વચનો ત્યાં બળવંત ખોલ્યા, હું હવે નહી ત્યાં આવુંરે;
 મુજ બરાબર સોનું લઈને, કરો તમે મન બાવ્યું. રણ. ૪૫
 લાલચમાં લપટાયા સરવે, લોભમાં લેવાયારે;

સરકાર સરવે પંચ મળીને, તાંસ તીરે લાવ્યા, રણછોડ. ૪૬
 સામાસામી લખ્યું લખને, ખોડાણો એમ ખોલ્યોરે;
 એકાંતે અલખેલા સાયે, પ્રીતે પડે ખોલ્યો. રણછોડ. ૪૭
 મહારાજ મુજ પાસ નથી, વાલ કેરી વીટીરે;
 સોનું જોષમે શામ અરાઅર, આનમાં ચીંત પેઠી. રણછોડ. ૪૮
 ગોવીંદજી કહે ઘેર જઇને, ગંગાખાઇને પુછીરે;
 સવા વાલની વાળી છે, કાવો ક્યાં તમે પુજી. રણછોડ. ૪૯
 ઘેર આવીને ગંગાખાઇને, વાત કહી વિસ્તારીરે;
 વાળી લઈ વનમાળી તેડે, ગોવીંદના ગત ત્યારી. રણછોડ. ૫૦
 તરત લઇને તીરે આવ્યા, વાળી રાખી પાસરે;
 લગ્ન રાખને લટકાયા, હું ચરણ કનગની દાસ. રણ. ૫૧
 વડની ડાળે ત્રાસ ખાંધ્યાં, ત્રીકમજીને તોળ્યારે;
 વાળી નમીને વાલમ કસ્યા, પછી જોડે સૌંદર્ય ખોલ્યા. રણ. ૫૨
 આંખા યજ્ઞને જગજીવનને, યુગળી ગાળો દેહરે;
 કાળા પુજમાં કપટ ભર્યું છે, જુઠઠાં ગાજરી રહેછે. રણ. ૫૩
 બાળપણે તે મામે માલો, મધુરો નગરો માંયરે;
 આજ લગી અમને અથડાવ્યા, હવે જઈએ ક્યાંય. રણ. ૫૪
 પ્રભુ કહે ખાંડા ફરો, જાઓ દારકાં મોતરરે;
 સ્વર્ગ માં સેવંત્રીમાંછે, તે કાહાડળે બાહાર. રણ. ૫૫
 નીરાશ થઈ નીસાસો મુકી, યુગળી ઘેર પધાર્યારે;
 સેવંત્રીમાં જઇને જોયું, પ્રભુ ત્યાંતો સવાર્યો. રણ. ૫૬
 સંવત બારને બારમાં, પ્રભુ બાકી કુશી ન રાખ્યારે;
 દયા કરીને ડાકોરમાં આવ્યા, તે સરવે પુરે સાખી. રણ. ૫૭
 વરસ પાંચસે અગનાતરો મુધી, અલખેલે એમ કીધુરે;
 ત્યાં લગી તો ગોમતી તીરે, સઉને દરગણ દીધું. રણ. ૫૮

અમિસંગ એક રાજા આવ્યો, મારવાડથી મોટોરે;
 પીલાજી શું પરપંચજ કીધો, મનમાં મલછે ખોટો. રણ. ૫૯
 તેણે મન માન્યુ મોહનજીનું, મંદીર તો આદરવુંરે;
 જગજીવનને જોગ મળવવો, પરમધરનું કરવું. રણ. ૬૦
 કારણ કીધું જાણી ચણી, રતનક્ષીંગને તેડેરે;
 મોહનજીનું મંદીર મોટું, કર તું દીવસ થોડે. રણછોડ. ૬૧
 મંદીર કરીને માહારાજનને, પધરાવ્યા ત્યાંથી પ્રીતરે;
 સંવત સતર એકાશીમાં, રંગીલો રંગ રીતે. રણછોડ. ૬૨
 માણકદારીએ મળો કીધો, મોહનને મન બાવરે;
 વધજણ વાજાંજ લેઈ, સરવે સમાજે આવે. રણછોડ. ૬૩
 મોટું મહાતમ જાણીને, જન સરવે દરશણ આવેરે;
 ભિટ સામગ્રી શણગાર સારા, સામળીયાને લાવે. રણછોડ. ૬૪
 મળો મહાબારત થયો, તે મંદીરમાં ન માયરે;
 જગજીવનને જોવાને તો, જન ધણા ત્યાં જાય. રણછોડ. ૬૫
 તારે માહારાજે મનમુખો કીધો, મંદીર મોટું કીજેરે;
 ઝગે આસને અમા મિથીને, દરશન સહને દીજે. રણછોડ. ૬૬
 ત્રાંમેકરને તરત કહ્યું, તે ક્ષણું ન જાગી વારરે;
 ડાકોર મધ્યે દોડી આવ્યો, પુનાનો રહેનાર. રણછોડ. ૬૭
 આવાને અલમેજા કેરું, આરંભ્યુ મંદીરરે;
 સજાટ સારા શાધી કેહેછે, વેગે કરજી વીર. રણછોડ. ૬૮
 કામ કરતાં કસર ન કરશે, પદશા પુરો પાડુંરે;
 ધન્યતો ધરણધરનું સરવે, ગ્યામ મુસ્ત ગાડું. રણછોડ. ૬૯
 પાયામાં તો પથર પૂર્મા, સીસું ઢોળ્યું સારરે;
 મોહનજીનું મંદીર કીધું, શામાનો નહોતાર. રણછોડ. ૭૦

મહારાજનું મંદીર થયું, ત્રીજી વરસે તર્કવારે;
 પ્રભુજીને પધરાવ્યા તણા, કીધો છે નીરધાર. રણછોડ. ૭૧
 સરવ મળીને સામળીયાની, પાસે આર્યા પ્રતિરે;
 મહુરત જોયા મોટા જોશી, તેડાવ્યા રંગ રીતે. રણછોડ. ૭૨
 મહુરત જોઈને જોશી કહેછે, મંદીરમાં પધરાવોરે;
 મોટું મહુરત આજ દહાડો, ફરી ન આવે આવો. રણ. ૭૩
 અલખેલાજીને ઉચકે પણ, અસે નહી તલમાવરે;
 વિચારી સહુ વિસમ પામ્યા, ગળીયાં સહુનાં ગાત્ર. રણ. ૭૪
 શું યાશે સામળીયા મોટું, મંદીર મીઠ્યા યાશેરે;
 તાંબિકર કહે ટેક રાખજો, લગ્ન મારી જાશે. રણછોડ. ૭૫
 પૂજ્ય દાન બહુ પેરે કીધાં, પાતળીઓ પધરાવોરે;
 તોએ પણ મોહન ન માને, મોટે મંદીર જાયા. રણછોડ. ૭૬
 સાંજ પડીને સહુ કોઈ યાચ્યા, કાંઈ ન સુજો વાતરે;
 અલખેલાને એમ ગમ્યું કહી, હેઠા પડીયા હાથ. રણછોડ. ૭૭
 પ્રભુએ પેર્યા પૂરવાશી, કોઈ જોડ્યો આવી વાતરે;
 જુગજીવનને જોઈએ ભાઈઓ, જોડાણાની જાત. રણછોડ. ૭૮
 તેના કુળમાં કોઈ હોય તો, અલખેલાજી ઉઠેરે;
 જોળ કરીને અંબર મંગાવો, તો ત્રીકમજી તરે. રણછોડ. ૭૯
 શોધ કરીને શોધી કહાડ્યો, કુળ મધિના કોઈરે;
 જોતામાં જુગજીવન કેરું, મત રહ્યુંએ મોહી. રણછોડ. ૮૦
 અલખેલાને અંગે અડક્યા, સુંગે સમજે સાથરે;
 અંત્રીક્ષથી ઉઘ્યા અલખેલો, તે કોઈ ના જાણે વાત. રણ. ૮૧
 પ્રીત કરી પાતળીઓ લખને, મોટે મંદીર આલ્યરે;
 સીંધાસન ઉપર સામળી મો, હરેજી હેતે આચાર. રણ. ૮૨

સંવત અઢાર અઢાવીશ, પ્રીત કરી પધાર્યારે;
સહુને સુખ આપુ સામળીએ, અંગે રંગ વધાર્યા. રણ. ૧૩

ખોડાણાનું શ્રદ્ધ જાણાયા, વંશ ખોલાવ્યા વાહાલિરે;
ત્રાંખેર તેને તેડીને, સરપાય સારા આવે. રણછોડ. ૧૪

ડાકોરે કીધું દ્વારકાં, તે ત્રીકમજી તત્કાળેરે;
લવ લવ મારી લેખે લખજો, તમો પિતા હું બાળ. રણ. ૧૫

સીંધાસનની સોમા સારી, આરસનું મહી કામરે;
મધ્યે મોહન તમો ખીરાળો, જોવા સરખું ધામ. રણછોડ. ૧૬

ચરણ કમળનું ચીંતવણ કરતાં, ચીંતા ચીત ઝોલાવરે;
નેપુરા ઝાંઝરે ધુધરીઓ, અલખેલા લેવું બલાય. રણછોડ. ૧૭

પીતાંબર પીળું છે તેની, કસબની છે કોરે;
જડીત ફંદોરો જોડે શોભે, ધુધરીનો ધનવાર. રણછોડ. ૧૮

કસબી વાધા કનક સરીખો, પટકો પીળો શોભેરે;
લેહેર કસબની છેડા ઉપર, અલખેલાને ઓપે. રણછોડ. ૧૯

ચારે હાથે ચતરજીવને, કડાં ચુનાઓ વાળારે;
સાંકળી અંગે સારી શોભે, બાજુબંધ નખરાળાં. રણછોડ. ૨૦

આંગળીએ અંગુઠી ઉજ્જવળ, વેઠ અને વીંટીરે;
પુંચી સાંકળાં પાતળીયાને, મુખમાં મોરલી ચીડી. રણછોડ. ૨૧

મોતી માળા ત્રણ તેવડી, અલખેલાને ઓપેરે;
મોહનમાળા મોટી માંહે, ચરણે જઘને ઓપે. રણ. ૨૨

સોનાની સાંકળીઓ દોરો, ડુગડુગીઓ માંહી ઝગકેરે;
સંખ ગદા પદમને ચક્રે, ચારે હાથે ચળકે. રણછોડ. ૨૩

ગળેબંધ ગળામાં સોહીએ, કાને ફુંડળ માતીરે;
જડાવનું તીલક જડુવરને, અખંડ જોત ઉદોતી. રણછોડ. ૨૪

સુગઢ મનોહર માહારાજની, જુઝમાં ન મજે જોડીએ

મધ્યે મુનીઓ ચળકે આત્રી, કલંકીનો તારો. રણ. ૯૫
 અદ્ભુત રૂપ અકલમાં ન આવે, એક રસના શું બાખુરે;
 અપાર તેનો પાર નથી, હું કેમ કરીને ઝાંખુ. રણ. ૯૬
 જેને જેવો ભોધ્યો તેને, તેવેડે અલખેલોરે;
 ગવાય તેમ ગુણ એના આળે, રમે મુળગો મલો. રણ. ૯૭
 ધન બોડાણા ધીરજ તારી, બળવંતને તે બાંધ્યોરે;
 ભોગી મુનીને જેડે દુલ્હન, તે પ્રભુ ગુજમે લાવ્યો. રણ. ૯૮
 ઠાસરામાં ફીક નીકળીઓ, પ્રગણામાં પ્રીતરે;
 દુનિયામાં તે ડુંકો કીધો, ઝંકારમાં રહે રંગ રીત. રણ. ૯૯
 ચાર જુગમાં જાણ થયો તું, બોડાણો બલીહારીરે;
 તન મન ધન તેં ત્રીકમ ઉપર, સરવે નાખ્યું વારી. રણ. ૧૦૦
 અલખેલાને અરજ અમારી, એકાંતે તમે કહેજોરે;
 અવગુણનોનો આંક નથી, તમે સામળીયાજી સેહેજો. રણ. ૧૦૧
 જો મોહન મનમાં જાણો તો, જુગમાં ન મજો ભેડરે;
 ત્રાહ ત્રાહ શરણાંગત રાખો, રંગીના રણજોડ. રણ. ૧૦૨
 જેને અવગુણ જોશે તે પ્રભુ, મુજમાં ભર્યા ભરપુરરે;
 આજ કરો તો ઉડી જાવું, જેમ આકડાનું તુર. રણ. ૧૦૩
 સામળીઆ તમો સામું જુઓ, સ્નેહ ધરીને શામરે;
 મન ફરવો મોહનજી માફ, સેજો થાએ કામ. રણ. ૧૦૪
 ચરણ કમળમાંથી આતડું માફ, તાણીને તમો રાખોરે;
 ધણી યજ્ઞ બીરધારી મુજને, તરજોડી ના નાંખો. રણ. ૧૦૫
 ખેલ કર જોડી ચરણે લાગુ, સો સો કર સલામરે;
 રણજોડને તમો રાખી રશીયા, આના જાત ગૂલામ. રણ. ૧૦૬
 રાવ રણજોડનો મર્યા, જે કોઈ ગાસે પુરણ પ્રીતરે.

તે ઉપર રીતે રંગીલો, રસબસ થઈ રંગ રીતે. રણ. ૧૦૭

સહુ મળીને સાંભળજો બાઈ, કહ્યું વારંવારે;

બુધ્યું ચુધ્યું માફ કરજો, કરતાં કીરતાર. રણ. ૧૦૮

સંવત અઠાર અગનોતરે, આહુમ આસો માસરે;

કૂણ પક્ષને રવીવારે, ગુણ ગાય છે રણછોડદાસ. રણ. ૧૦૯

શ્રી અંબાજીના મહીના.

કારતક માસે કરૂણા કરો મુજ માતરે, મા અંબાજી;

અબખેલી અંબા સાંભળ મારી વાતરે. મા અંબાજી. ૧

વાત સાંભળીને સમર શ્રી હરીનાથરે, મા અંબાજી;

તારા દરશનની મને મોટી અંબા આશરે. મા અંબાજી, ૨

માગશર માસે મન મળવા અકળાયરે, મા અંબાજી;

તારી હમ્દ કરતાં અંબા દિત વહિ જાયરે. મા અંબાજી, ૩

દીન વહિ જાયને આશા મુજને મોટીરે, મા અંબાજી;

તારા રંગ મંડપમાં હું નવ આવી જોઈરે. મા અંબાજી, ૪

પોસ માસે મુજને મળવા સોસરે, મા અંબાજી;

મુજ રાંક ઉપર શો ધરવો રોશરે, મા અંબાજી. ૫

રોશ ન ધરીએ તમેછો દેવી દયાળરે, મા અંબાજી;

જેનું નામ ધરાવે સેવક જન પ્રતિપાળરે. મા અંબાજી. ૬

માહા મહિને કાંઈ વરત સાંભળ્યાં તમારારે મા અંબાજી;

મા શું જુઓછો કુડાં કરમ અમારારે. મા અંબાજી. ૭

કુડાં કરમની કરણી છે મધાનરે, મા અંબાજી;

તારા દર્શનનું મને મોટું અંબાધ્યાનરે, મા અંબાજી. ૮

ફાગણ માસે ફરી ફરી ઉજવે અંબરે, મા અંબાજી;

રંગ ભર્યાં મનડાં ન કરશે ભંગરે,	મા અંખાણ. ૬
ભંગ ન કરશે તનડું અમારું તલજેરે,	મા અંખાણ;
ચીત અમારું ચરણે આવી અટકેરે,	મા અંખાણ. ૧૦
અધતર મહિને ચીંતા મુજને ઝાઝીરે,	મા અંખાણ;
જન્મ ધરી નવ નરખ્યાં અંખા માણરે,	મા અંખાણ. ૧૧
નવ નિરખ્યાં મેં અંખા અકલ સ્વર પરે,	મા અંખાણ;
વળતાં ક્યાંથી દેખીશ માતાં મુખરે.	મા અંખાણ. ૧૨
વૈશાખ મહિને ઝરસ જાય દહ નાહીરે,	મા અંખાણ;
મા હવે વળતી વળા રહી છે માહીરે,	મા અંખાણ. ૧૩
વેલા માહીને માંમે મોટું ફુખરે,	મા અંખાણ;
વળતાં ક્યાંથી દેખીશ માતાં મુખરે.	મા અંખાણ. ૧૪
જેઠ માસે મુજને તેડો ટેડરે,	મા અંખાણ;
નહી તેડો તો જીવણ જશે વેડરે,	મા અંખાણ. ૧૫
વેડ જશે ને મિથા થાશે જન્મરે,	મા અંખાણ;
જાગ્ય નયો પણ ઓછાં અમારાં કર્મ રે.	મા અંખાણ. ૧૬
અસાડ માસે અટક ન ધરીએ મનરે,	મા અંખાણ;
તારા દરસન માટે તલસે મારું તલરે,	મા અંખાણ. ૧૭
તન તલસે ને દયા ન આવે મારીરે,	મા અંખાણ;
મા દયાળી દીનધી શું મુઝેછો કાઠીરે.	મા અંખાણ. ૧૮
આવણ માસે સંઘ ભરાય બહુ ભરારે,	મા અંખાણ;
મા જેને ઇચ્છા હોય તે આવે તારે પારે,	મા અંખાણ. ૧૯
મા સંઘ ભરાયને સહને ઇચ્છા થયારે,	મા અંખાણ;
મા ખપી હોય તે નિશ્ચે પાવન થયારે.	મા અંખાણ. ૨૦
બાદરવા માસે થં દને મન ભાયરે,	મા અંખાણ;

તારાં ફૂલેન દર્શન આપો તાપ સમાધારે,	મા અંબાજી. ૨૧
તાપ સમાધારે શીતળ કરો છાંયરે,	મા અંબાજી;
શીશ નમાવતાં પ્રાયશ્ચિત પ્રણે યાયરે.	મા અંબાજી. ૨૨
આસાં માસે અરજ સાંભળીને વેહેલીરે,	મા અંબાજી;
મા આરામુરમાં કરો આનંદની હેલીરે,	મા અંબાજી. ૨૩
હેલી કરીને પુરો મનની આશરે,	મા અંબાજી;
મા શેવકજનને તેડો તમારી પાસરે.	મા અંબાજી. ૨૪
બારે માસે પુરણ કીધા માતરે,	મા અંબાજી;
મા વિષમપરી વિશ્વાસ ન કરશો ધાતરે,	મા અંબાજી. ૨૫
તેરમો મહિનો મહા ઉત્તમ કેહેવાયરે,	મા અંબાજી;
મા હરી પ્રતાપે પુરસોતમ સહિ યાયરે,	મા અંબાજી. ૨૬
પુરસોતમ માસે સંઘ બરાવ બહુ બારીરે,	મા અંબાજી;
મા માયરે ઉપર તરતી ચાલે યાજીરે,	મા અંબાજી. ૨૭
આરામુરમાં નિત્યે આનંદ યાયરે,	મા અંબાજી;
કર જોડીને આપો શેવક ગાયરે,	મા અંબાજી. ૨૮

બહુચરાજીના મહીના.

ચઢતરે ચંત ઘણું બાંધ્યું. નમી નમી બહુચર આરાધું;	
મનમાં જોમે જઈ લાધું, શેવેને તમે શંખજયુર રાણી.	૧
વૈશાખે વાવલીયા વાયા, માજીના ઘડતળે આબ્યા;	
અંબાજીની મોટીછિ માયા,	શેવેને. ૨
જેડેતો જુગતી છે સારી, હરી હર ભમ થકી આરી;	
ગોખ ઉપર જઈ બલીહારી,	શેવેને. ૩
અસાડે મેઘ ઘણા ગાળે, છત્ર શીર બહુચરને છાળે;	
મોઘડીયાં તો અદભૂતે વાળે,	શેવેને. ૪

આવણે સરવડીએ વરશા, માજીને ભજીશા તો તરશા;
નીકર તમે અપડાતા મરશા, શેવાને. ૫

દરવો ભઝીપેરે ગાજ્યો, શેવકને સનમુખે થાજ્યો;
જુડતાં ખાવડી સાજી, શેવાને. ૬

આસો મામે આવી દિવાળી, આઆંછે અંખાને કાળી;
ગરબે રમે મોટાં મહાકાળી, શેવાને. ૭

કારતકે કોવડી બાલે, ના આવે માજીને લોલે;
તે જોતાં ત્રીભાવન ડોલે. શેવાને. ૮

માગશર માન સરોવર નાહિ, આચર આવી ગરબા તો ગાયે;
શેવકની મા કરજો સાહિ, શેવાને. ૯

પોસે પ્રીત ધણી ધારી, પાંડવ લીધા ઉગારી;
કહરવ સરવે ગયા હારી, શેવાને. ૧૦

માહિ તો મને નથી ગમતું, મન માંડે રહે છે ભમતું;
મન માંડે માજીમાં રમતું, શેવાને. ૧૧

ફાગણે ફરફરતી હોળી, પેહેયાં માએ ચરણા ને ચોળી;
કેસર બહુ છાંટ્યાં છે ઘોળી, શેવાને. ૧૨

બારે માસ પૂરણ કીધા, દહીતને દંડ ભજા દીધા;
દેવતા સહ ઉગારી લીધા, શેવાને. ૧૩

આસો સુદ બીજને જુધવારે, બારે માસ થયા નિરધારે;
વજ્રભની કરજો મા વારે, શેવાને. ૧૪

રાધકાજીના મહિના.

કોને સખી કારતક કેમ જાણે, કે વનમાં મોરલી ફણ વાણે;
મહીનો દાણી ફણ થાયે, કે જીમનાં જવાણી પાણી. ૧૫

- કે માગશ્વરે મન માહારું ગળીયું, કે વીખીયા ભાવથકી ટળીયું;
 કે જ્ઞેમ લુણ પાણીમાં બળીયું, કે જીમનાં. ૨
 કે પોસે સોસ પડ્યા અમને, વાલાજી શું નમીએ તમને;
 કે દીલાસા દીધાછે અમને, કે જીમનાં. ૩
 કે મહિ મકર તણે મતે, ફુલડીયાં વેરંતી આંતે;
 કે વાલાજી મારા મધુરાંની વાટે, કે જીમનાં. ૪
 કે કાગણે ફેર ફેરે હોળી, કે આઝાં ચરણાંને ચોળી;
 કે મુંદડી મારી કેશરમાં રોળી, કે જીમનાં. ૫
 કે અધતરે અતુરા અંત ધરતી, વાલાજીના શુણ ગાતી ફરતી;
 કે તારે મારે બહાલે કીધી નરતી, કે જીમનાં. ૬
 કે વધશાએ વાયા વાવલીયા, ઘેર પધારોને નાવલીયા;
 કે ફુધડે લોહ તારા પાવલીયા, કે જીમનાં. ૭
 કે જોડે જગજીવન આબ્યા, કે સૌ લોક વધામણી લાબ્યા;
 કે વાલા મારા કશુંએ ન કાબ્યા, કે જીમનાં. ૮
 કે અશાડે અમળા યર્ષ ઝાંખી, વાલે મારે બરજોખન રાખી;
 વિચારો વાલા વાત યશે વાંકી, કે જીમનાં. ૯
 કે શાવણ શરવડીએ વરશે, કે નદીએ નીર ધણું તરશે;
 કે કોયલડી ટહીકલીઆ કરશે, કે જીમનાં. ૧૦
 બાદરવો બલી પેરે ગાજે, સઘવર ઘેર વલોણું વાજે;
 તેતો મારા રૂદીયામાં દાજે, કે જીમનાં. ૧૧
 આસેની રજની અજવાળી, કે સેવ વણું કે સુંવાળી;
 વાલા વીના આશી દીવાળી, કે જીમનાં. ૧૨
 કે રાધા હાથે સોનાની ચુડી, કે રમતાં દીસેએ રૂડી;
 કે ફુખ સરવે ગયાં છે ખુડી, કે જીમનાં બવાદો પાણી. ૧૩

તુળશીના મહીના.

ધન ધન પાટણ ગામ,	
ધન તુળશી તાર ઉત્તમ નામ; સાંભળો ગુણવંતા.	૧
અસાડે તુળશી રોપ રોપાવે,	
દેવ દામોદરને નિંદ્રા નવ આવે.	સાંભળો. ૨
આવણે તુળશી દોદોરે પાને;	
હરખ્યા શ્રી નારાયણ તુળશીને નામ.	સાંભળો. ૩
ભાદરવે તુળશી લેહરેરે જાય,	
કુંઠે સોવરાવે શ્રી જલદવરાય.	સાંભળો. ૪
આસોએ તુળશી આશા વળુધાં,	
દેવ દામોદરે જોળામાં લીધાં.	સાંભળો. ૫
કારતકે તુળશી જાળ કુંવારી,	
જગત નીરધોરીને પરણ્યા મોરારી.	સાંભળો. ૬
માગથરે મહાવટડે હરીએ,	
શિયાળે તુળશીનાં આણાં કરાવે.	સાંભળો. ૭
પોસ માસે પચ્ચારે પોકારે,	
તુળશી વીના સુનોરે સંસાર.	સાંભળો. ૮
મહા મહીને શુધ જુધ ન બુલે,	
તુળશી વિના ત્રિભાવન કુલે.	સાંભળો. ૯
ફાગણે ફાગ ખેલેરે ગોવંદા,	
પગરે પાવટડે હરી લલાટ ચંદા.	સાંભળો. ૧૦
ચતુરે ચંત બાલે હીડોળા,	
હીઓળે હીચે શ્રી કમ કાળા.	સાંભળો. ૧૧
વધશાએ વનસ્પતી મોડી,	
ઓળેને ઓળે મેં રમત માંડી.	સાંભળો. ૧૨

જેઠા માસે તુળશી કરમાયાં,
 સોળસે ગોપીયો પાણીડાં આહ્યાં. સાંભળો. ૧૩
 તુળશીને ક્યારે ધીના દીવત્રડા,
 હરી હરી કરતાં જાય એના જીવડા. સાંભળો. ૧૪
 હું તમને પુછું મારી તુળશીરે માતા,
 કણ તારી માતા ને કણ તારો પીતા. સાંભળો. ૧૫
 ધરતી મારી માતાને આભ મારો પીતા,
 દેવકી મારી સાસુ ને કમ્મ ભરથાર. સાંભળો. ૧૬

થોભણુદાસના મહીના.

કારતકે કોડામણીરે, શિળી પુનમ કેરો ચંદ વાજા. ૧
 રાધાજી કરે હરીની વીનતીરે, ચરણે રાખો ગોવિંદ વાજા. ૨
 માગથરે મેલી ગયારે, પેહ ગયા પરદેશ વાજા;
 ભર જોગનમાં ભામનીરે, અગળા બાળે વેશ વાલા. ૩
 પોષ માસે પુઝામણીરે, સાંભળ સમયરે વાત વાજા;
 શ્રીકૃષ્ણ આહ્યા દ્વારીકરે, સોલસે ગોપીનાં નાથ વાજા. ૪
 માહા મહિને મન માહરે, ચીતડું બ્યાકુળ થાય વાજા;
 શમળાં લાગ્યાં શ્રી રામનારે, દીઠા જનદવરાય વાજા. ૫
 ફાગણ માસે ફરકીયારે, વાગેછે તાલ અદંગ વાજા;
 મધુરી વગાડે વાલો વાંસળીરે, હોળી ખેલે ગોવિંદ વાજા. ૬
 અષ્ટતરે ચિંતામણીરે, ના આબો નાવત્ર હાર વાજા;
 કોઈ લાવે પીઉના વધામણીરે, આપું એકાવળ હાર વાજા. ૭
 વસંતાએ વન વેડીયારે, વેડીછે દાડમ દ્રાક્ષ વાજા;
 કૌવત્રડી ટહુકા કરે, સરવો લાગે એનો સાદ વાજા. ૮
 જેઠા મહીનાના રણ તપેરે, જેવા ઉનાળાના તાપ વાજા;

લંકામાં જવાલા પરજોરે, હિતા રહેા રઘુનાથ વાલા. ૮
 અસાડ માસ ભલે ઉત્તરોરે, થાય વીજળીએના વેગ વાલા;
 બલી ઉત્તરી મિત્રી વાદળોરે, વરસ્યા ખારે મેઘ વાલા. ૯
 આવણુ વરસે સરવડીએરે, નદીએ નીરમલ નીરે વાલા;
 બીજે તે રાણી પદમણીરે, ભીંજાય દક્ષણી ચારે વાલા. ૧૦
 બાદરવો ભલે ગાળુએરે, શીતલ ચઘ્યો શરીર વાલા;
 ગોરાદે ભીંજાય ઘર આંગણેરે, પેઉડો ભીંજાય પરદશ વાલા. ૧૧
 આશો માસે દીવાલડીરે, સુંદરી સજે શણગાર વાલા;
 લેલાવટ ટીલડી સોહામણીરે, કુંઠે એકાવળ હાર વાલા. ૧૨
 ખારે માસ પૂરો થયા રે, આવેલો અદકમાથ વાલા;
 ગાય શીખને સાંભજેરે, વિનવે થોભણદાસ વાલા. ૧૩

ગુજરી.

કે કાપ્પલસે બાદશાહ ચડેને સારી દીલીકા દીવાનરે,
 કે બાદશાહ ઉતરે ખામમાં ને મે ક્યામસ દેખન જાઉરે,
 કે હાથમારે લેઉ લાલ મોરલી કંઠોયણ હોકે જાઉરે;
 કે બાદશાહ ઉતરે ખામમે મે ક્યામસ દેખન જાઉરે,
 કે હાથમારે લેઉ લાલ ખેડકું પતીધારણ હોકર જાઉરે;
 કે બાદશાહ ઉતરે ખામમાં મે ક્યામસ દેખન જાઉરે,
 કે હાથમારે લેઉ લલક લલકડી ગોવાલણ હોકે જાઉરે;
 કે બાદશાહ ઉતરે ખામમાં મે ક્યામસ દેખન જાઉરે,
 કે હાથમારે લેઉ પુત્ર જામડીરે મે માલણ હોકર જાઉરે;
 કે પુત્રકુમરનો ધાધરો નિ આણુકે કચમી કોરે,
 કે કલાં કાખીને અણુપટ વીંછવા ઝાઝીરેનો પ્રમકારે;

કે હાથે ખાતુઅંધ મિરખાને એની દસે આંગળીએ વેઢે,
 કે કાને કલાપુલ શામતાં એને ફેડે એકાવળ હારે;
 કે બીલા તે જગનું કાપડું એને જગ મોતીનો હારે.
 કે નાકે તે વાળીઓ શામતી એને દીલડી તપે લલાટરે;
 કે ખાજેખાજ મોતી પરોબ્યાં જાણે ઉગ્યો સુરજ બાણરે.
 કે છોટી મટકીએ દહીંએ જમાયો દુધ લીયો મણ ચારે;
 કે ચલી ગુજરીયાં દહીં ખેચનકું ચલી બાદશાહકે દર ચારે.
 કે અમ્બરે લ્યો કોઈ મહીયરે લ્યો કોઈ લ્યો મીઠડાં દુધરે;
 કે સાસુરે કેહેવે સુણો બવરીયાં લશ્કરમે મત જાવરે.
 કે દીલી શહેરકા બાદશાહ તુજે રમે ગોખર માંહેરે;
 કે સાસુના વારયાં ના કરે વહુ મહિ વેચવાને જાવરે.
 કે હાટે મોઢા હાટ વાણીયાને ચોરે મોઢા ચોખદારે;
 કે જે દેખેસો મોઢી રહ્યા ને બાદશાહ સરખા મોઢારે.
 કે ચલી ગુજરીયાં મહી ખેચનકું ખેડી લાલ બજારે;
 કે સોપાઈ ખીચારે ચાડી લગાઈ જીવ જાન હુવા હેરામરે.
 કે અપને લશ્કરમે એશી મહીયારીને એસા ન કોઈકા દુધરે;
 કે બાદશાહકુતો ખખર હુધને ગુજરી દેખન આપરે.
 કે અલીયાં ગલીયાં ક્યા ફીરનાં ગોરી પેઠો પડદા માંહેરે;
 કે પડદમે ખેડી મોજ કરો ગોરી ચાવો નામરે પાનરે.
 કે અલીયાંરે ગલીયાં ખાત બલી તેરે પડદકુ લગાદઈ આગરે;
 કે હીંદવાણી તું હરામખંદી બાદશાહકુ દેવે જવાખરે.
 કે બાદશાહ કેવે સુણુ ગુજરી તમે સુણો અમારી ખાતરે.
 કે કાથ કથીરમાં ક્યા પેહેરનાં ગોરી પેહેરો સોના સેરે;
 કે કાથ કથીર મેરે બોહાત બલા તેરે સોને લગાદઈ આસરે.
 કે હીંદવાણી તું હરામખંદી, બાદશાહકુ દેવે જવાખરે;

કે બાદશાહ કેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે;
 કે કાળી કામળમાં ક્યા ખોલનાં ગોરી પેહરો વક્ષણી ચોરે;
 કે કાળી કામળ મેરે ખોલ ભલી તેરા ચારકુલગાદક આગરે.
 કે હીંદવાણી તું હરામજદી બાદશાહકું દેવે જવાખરે;
 કે બાદશાહ કેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે.
 કે ખેસ છાથમાં ક્યા ખાનાં ગોરી ખાઓ નાન પલાવરે;
 કે નાન પાલવમે ક્યા ખાનાં મેરા હિંદુકા અવતારે.
 કે હીંદવાણી તું હરામજદી બાદશાહકું દેવે જવાખરે;
 કે બાદશાહ કેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે.
 કે મકના હાથી અજબ બના ગોરી હાથી દેખન આવરે;
 કે તેરે હાથીમાં ક્યા દેખનાં મેરે ઘેર ભુરી ભેંસરે.
 કે ટુંકે સવામણુ દુધ કરે તેરા હાથીથી ભણેરી મેરી ભેંસરે;
 કે હીંદુ દુધકી નદી ચલાવું માંખણકી ખાંધું પાળરે;
 કે હીંદવાણી તું હરામજદી બાદશાહકું દેવે જવાખરે.
 કે બાદશાહ કેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે;
 કે મેરા કુંવર અજબ બના ગોરી કુંવર દેખન આવરે.
 કે તેરે કુંવરમાં ક્યા દેખનાં મેરા ગાયુકા ગોવાળરે;
 કે હીંદવાણી તું હરામજદી બાદશાહકું દેવે જવાખરે.
 કે બાદશાહ કેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે;
 કે મેરી કાલકે રાણીઓ ખુશ મનીતેરાણીઓ દેખન આવરે.
 કે તેરી રાણીઓમાં ક્યા દેખનાં મેરી માણી બરે પત્નીઆરે;
 કે હીંદવાણી તું હરામજદી બાદશાહકું દેવે જવાખરે.
 કે બાદશાહ કેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે;
 કે મેરા ઘોડા અજબ બના ગોરી ઘોડા દેખન આવરે;
 કે તેરે ઘોડેમે ક્યા દેખનાં મેરે ઘેર ગવરી ગાવરે.

કે હોંદવાણી તું હરામખદી ખાદ્યાહકુ દેવે જવાખરે;
 કે ખાદ્યાહ કેવે સુણ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે.
 કે મરી સુજો અજમ બના ગોરી મુજો પર મોહી આવરે;
 કે તેરી મુજોમાં કયા દખનાં મેરા બકરે જિસા પુંકરે.
 કે હોંદવાણી તું હરામખદી ખાદ્યાહકુ દેવે જવાખરે;
 કે ખાદ્યાહ કેવે સુણ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે.
 કે કીયું તમારું સાસરું અને કીયા પુરૂષ ધેર નારરે;
 કે ઘઠ ગોકુળ માં સાસરું ને ચંદા પુરૂષ ધેર નારરે;
 કે હોંદવાણી તું હરામખદી ખાદ્યાહકુ દેવે જવાખરે.
 કે ખાદ્યાહ કેવે સુણ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે;
 કે કોણ દશકી ગોવાળણીને શું છે તારું નામરે.
 કે ઘઠમાંડવની ગોવાળણીને મેનાં ગૂજરી માં નામરે;
 કે હોંદવાણી તું હરામખદી ખાદ્યાહકુ દેવે જવાખરે.
 કે ખાદ્યાહ કેવે સુણ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે;
 કે જોટીમટકીકા મુલ કરોને ગોરી ઉસકા કયા હોય મુલરે.
 કે જોટી મટકીકા મુલ કરું તો તેરી સુધખુધ જાવે મુલરે;
 કે હોંદવાણી તું હરામખદી ખાદ્યાહકુ દેવે જવાખરે.
 કે ખાદ્યાહ કેવે સુણ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે;
 કે ફસરી મટકીકા મુલ કરોને ગોરી ઉસકા કયા હોય મુલરે.
 કે ફસરી મટકીકા મુલ કરું તેરી સોળશે રાણીઓ કુલરે;
 કે સોળસે રાણીઓ સજ કરું તેરા કોઇના લેવે નામરે.
 કે હોંદવાણી તું હરામખદી ખાદ્યાહકુ દેવે જવાખરે,
 કે ખાદ્યાહ કેવે સુણ ગુજરી તમ સુણો અમારી ખાતરે;
 કે તીસરી મટકીકા મુલ કરોને ગોરી ઉસકા કયા હોય મુલરે
 કે તીસરી મટકીકા મુલ કરું તેરા મકના હરી કુલરે.

કે હોંદવાણી તું હરામજદી બાદશાહકું દેવે જવાબરે;
 કે બાદશાહ કેવે મુણ ગુજરી તમ મુણો અમારી બાતરે,
 કે ચોથી મઠકીકા મુજ કરો ગોરી ઉસકા ક્યા હેમ મુજરે;
 કે ચોથી મઠકીકા મુજ કરું તેરી સોરી દીલી ડુલરે,
 કે હોંદવાણી તું હરામજદી બાદશાહકું દેવે જવાબરે;
 કે બાદશાહ કેવે મુણ ગુજરી તમ મુણો અમારી બાતરે,
 કે તેરા રૂપ તો કીને દીયા બણે સોની મહે સોનારે;
 કે અલામીયાને મેરા રૂપ દીયા મેરા કરમ કરે કીરતારે,
 કે હોંદવાણી તું હરામજદી બાદશાહકું દેવે જવાબરે;
 કે બાદશાહ કેવે મુણ ગુજરી તમ મુણો અમારી બાતરે,
 કે ગલબલ ગલબલ ક્યા ખોલતી ગોરી ખોલો સમજકી બાતરે;
 કે અકડાકડ ગોરી ક્યા ખોલતો કાંઈ છકડ લસાફ દોચારે,
 કે તું નવ જણીય એકલી મારા ગુજર ચઢે નવ લાખરે;
 કે હોંદવાણી તું હરામજદી બાદશાહકું દેવે જવાબરે,
 કે બાદશાહ કેવે મુણ ગુજરી તમ મુણો અમારી બાતરે;
 કે માફ તમાયા ઉગળય પદ્મી મુખડા હો નય લાખરે,
 કે ટકેટકે તેરા ટકુ ખેચાઉ દમડીકા દસ ઊંટરે;
 કે ટકેટકે તેરી હામ ખેચાઉ દો કોઝી વરવારે,
 કે બાદશાહકું તો પુરસા લગ્ય ને ડાલી ખેડી માંખરે;
 કે હાથે ડાલીરે હાથ કડીયાતે ઉસકુ હાથીપર ખેલાવરે,
 કે હાથી કે હેલપર ખેડી ઉસકા કોઈ ન લેવે નામરે;
 કે બાદશાહ વીરા વીનવું તને આણું હથવાનો હારે,
 કે કામળ જમને આલને મેરા હીરીયા હીયરને હાથરે,
 કે હીરીએ કામળ વાંચાએ મે ગુજરી પડી ખેડી માંખરે;
 કે ચીર કામળ વાંચાએ ને ગુજરી મૂડી ખેડી માંખરે.

- કે છો પડી બાઈ પડવક દો કાંઈ એવી લાવીશું એ ચારે;
 કે તાંણી બાંધોને બાઈ ઠાણતરવારોને તાંણી બાંધો હધીયારે.
 કે મુરો હેલ્યસો સ્થાય અલો તે નહી કાચરકા કામરે;
 કે કેસરીઆ બાઈ વાઘા પેહેરોને હો જાવ લાલ ગુલાબરે.
 કે ત્યાંથી હીરીઓ દોડીયો તે અયો ઘોડાની પાસરે,
 કે તાણીને બાંધો તંગડોને ઠીલી મેલો ભગમરે.
 કે દીલી જીતીને ઘેર આવું તો રેવંત માંડે નામરે;
 કે હીરીઓ ઘોડે એકજ સઘ્યોને ગુજરે સઘ્યા નવ લાખરે,
 કે ચંદો ઘોડે એકજ સઘ્યોને ગુજરે સઘ્યા નવ લાખરે;
 કે હીરીઓ ઘોડો એડીયોને ઘોળી માર્યા પચાસરે,
 કે લેજે બવાની ભાગ આતો ગુજરે કેરો રોમરે;
 કે ચંદો ઘોડો એડીયોને જાવ દીલી મેદાનરે,
 કે હીરીઓ પેઠો શહેરમાને વાણીયા નાઠા જાયરે;
 કે ચંદો ઘોડો એડીયોને કંદોઈ નાઠા જાયરે.
 કે તોપોકી ખમરોજ હુઠને હુવા અંધારા ધોરેરે;
 કે બાદશાહકુતો ખખરે નહનિ રણયત નાઠી જાયરે;
 કે સુતો બાદશાહ જાગતે તારે નગર પડ્યો બિકારરે.
 કે સુતો બાદશાહ જાગીયો બાઈ કયા હોતા ખમરોજરે,
 કે સુતો બાદશાહ જાગીયોને મુજલ સઘ્યા બાણ લાખરે;
 કે ત્રાંખાની મોમત મણગણને ઢમકે વાગ્યા ઢાલરે.
 કે કાગણ મુદ અઉદયમે દાહડે મામલો મચ્યો નિરરે,
 • કે ગુજરી રહીને બોલીયાને બોલી એકજ બોલરે;
 કે હીરીઓ પેહેરે કાચળીને હધીયાર મુજને આલરે.
 કે બાદશાહ સાથ એસો જડું મેરો ગુમમોહો જાવ નામરે.
 કે તરવારે તાજી પડે ને બદલી ચાલે પાનરે;

કે અગાડી પછાડી ડેરા તણી ને બીચમે રખો મેદાનરે
 કે વચમાં રાખો ગુજરી; બાઈ ને જીતે લેઈ જાયરે
 કે હીરીઓને ચંદીઓ ખોત્રીઓ રાખ સાંભળો અમારી વાતરે
 કે પેહેલો તે ધાવ વળી તમે કરોને અમે તમારી રેયતરે
 કે પેહેલો તે ધાવ આદશાહે કીધો ગુજર લેકર માંયરે
 કે હીરીઓને ચંદીઓ ધુસે થયા જમ બકરામાં પડીયા વાધરે
 કે તલવારોની તાળી પડીને લોહીનો વરસ્યો મેધરે
 કે તમારી ગુજરી તમને શોંપી ગુજરી હમારી બેનરે
 કે ત્યાંહાંથી ગુજરી ચાલીયાંને ગયાં સાસુને ઘેરરે
 કે સાસુ મેહેણાં ખોલીયાં વહુ જાઓ આદશાહેને ઘેરરે
 કે આ વહુ અરને જવા દોને બીજી પરણાવું કાલરે
 કે આ વહુ અરને જમ ન દઉં મારા ગુજરનો પત જાયરે
 કે ત્યાંહાંથી ગુજરી ચાલીયાં ને ગયાં નણંદને ઘેરરે
 કે નણંદલ મેહેણાં ખોત્રીયાં બાબી જવ આદશાહેને ઘેરરે
 કે ત્યાંહાંથી તે ગુજરી ચાલીયાં ને ગયાં તે પાતાલરે
 કે પાતા તે ગદમાં અલોપે હો ગઈ મહાકાળી કેહેવાયરે

મીસરી

કે આઠ કુવા નવ લાવડીજી સોલસે પતીહારે
 ઉસમે કુન ગોરી પતલી ઓ મીસરી; પતલી કમર લાંબે આલ. ૧
 કે માટ બકુલો રેડો એજી પીડી લાલ મુલાલ
 કાતનવાલી પતલી ઓ મીસરી; લળી લળી તાંમે તાર. ૨
 કે એડીની મેડી કડ્ડી કેડોની કડ્ડે કમાન
 નયણમાં કડ્ડે મે બાલકા ઓ મીસરી; પાડુ નમુરા મુલાલ. ૩

કે ચતુર પુરુષની ગોરડી છુ હથી હથી ઉતર દેત,
 મુરખ પુરુષની ગોરડી ઓ મીસરી; રોઈ રોઈ ઉતર દેત. ૪
 કે હસત જીમન ખસત છુ રવે તો કાજલ હો જાય,
 એસો પીમારો મારો સાયબો ઓ મીસરી; સાંજ પડે ઉઠ જાય. ૫
 કે દાહાડમ સુકાય દાહાડીએ છુ ઘેર સુકાય ધરનાર,
 ખાપ ઘેર સુકાય ખેટડી ઓ મીસરી; હેણા પુરુષ ઘેર નાર. ૬
 કે રાજવણ ખેડી રાજમે છુ ખભે ઉધાડા કેસ,
 ઈસ જીમન કે કારણે ઓ મીસરી; દીની ખેડાતી લેશ. ૭
 કે તેરી દીલીને મેરા આગરા છુ તરે મેરે કાયકા સ્નેહ,
 તે ચમકાવી વીજળી ઓ લોભીડા; મેં વરસાવ્યો મેહ. ૮
 કે ધરના ઘોડા ચઢે છુ નગર લીઓ કેમ જાય,
 કેઈ મારી સાહેલીએ ભાજવ્યો હો મીસરી; નીત ધર ભુલી જાય. ૯
 કે હાયના હયવારા કહે છુ નેણસે લીઓરે બાલાય,
 સમજાવ્યો ન સમજે ઓ મીસરી; મુરખ ખડોરે ગુમાર. ૧૦
 કે પાલણપુર દીવડો બળે છુ કાજળ પડેરે સ્નેહ,
 આંજન વાળી પતળી ઓ મીસરી; મુલક ખસે મેવાડ. ૧૧
 કે કોયલને કેમ મારીએ છુ આંખાની રખવાળ,
 મારો હરામી સુડલા ઓ મીસરી; આણ ચાખ્યાં ફળ ખાય. ૧૨
 કે ગોરીને કેમ મારીએ છુ સેજીની રખવાળ,
 મારીએ હરામી સાયબો ઓ મીસરી; સેજ પરાઈ જાય. ૧૩
 કે માણેકચોક કે બજારમે છુ બેકાય લાલ કબાન,
 ખેચનવાળા ધર નહી ઓ મીસરી; કીસપર કહે ગુમાન. ૧૪
 કે માણેકચોકે બજાર મેં છુ હીરા લાલ બેકાય,
 ચતુર હોય સો મુલકે ઓ મીસરી; મુરખ હોરા ખાય. ૧૫
 કે નહી કીનારે સાયબો મુડાં જામે છુ પુવા ન પ્રસદ હોય,

ગયાં ન જિભવ સાંપડે એ મીસરી; ચુવાં ત હવે કીય. ૧૬
 પ્રીત કુરે જીવથીજ સદા જલાયો જનમ,
 નીચથી ક્યા કરે પ્રીતડી એ મીસરી; સદાય મેણાં આય. ૧૭
 કે કુંકણ કુચો ગોડાવીએજ રેડ કરે મેવાડ,
 સીચનખાળી ખાવાબદ જશે એ મીસરી; જેનો ચંપે મીએ ઘડપર. ૧૮
 કે પ્રીત કુરી દો જાણેજ માણીને રંગેરમ,
 રંગેરમ ભાવે ચુંદડી એ મીસરી; માણી લાવેરે ફલ. ૧૯
 ફલ મે ક્યા પેરનાજ કુપ પડે કુમલાય,
 બલી બીચારી કતીઆં એ મીસરી; સાંજ પડે ખીલ જાય. ૨૦
 ચુંદડી મે ક્યા પેરનાજ ચુંદ પ્રડે રંગેરમ,
 બલો બિચારો સાહુડો એ મીસરી; જોએ જોએ રંગ રહે. ૨૧
 કે જેતર હાય તો ખેડીએજ કુંગરે ખેડ્યા ન જાય,
 કુંવા હાયતો માણીએ એ મીસરી; સમુદ્ર ગાળ્યા ન જાય. ૨૨
 કે કાગળ હાય તો વાંચીએજ કરમ વાંચ્યા ન જાય,
 ત્રાગ હાય તો તોડીએ એ મીસરી; પ્રીત તોડી કેમ જાય. ૨૩
 કે મારા ઠાકોરનો વોડીએજ દોડી કલાજને હાટ,
 દારૂડાનો છાક્યો મારા સાયખે એ મીસરી; ગયા કલાજને હાટ. ૨૪
 કે નહીં તારા સાયખાને ભિગીએજ નહીં મે લાગોડે બાઝાય,
 દારૂડાનો છાક્યો તારો સાહુખે એ મીસરી; આયો કલાજને હાટ. ૨૫
 કે મારા ઠાકોરની મોજડી લીધી કલાજને હાટ,
 દારૂડાનો છાક્યો મારો સાયખે એ મીસરી; ગયા કલાજને હાટ. ૨૬

રસુછોડજીના સાત પાર.

આદીતે આનંદ સમયે કુંકણ કે મારે મોરખરે ચુંદરસ વ-
 જમાં રહુંધરે; સોને પાયા સુખ સીવજી કળીયારે મી નંદજી-

મોલાલ મુજને મળીયારે, આ મંગલે મન હેત હરીશું બાધું
 રે, આ રૂઢ્ય કમળનું બાણુદધમે પામ્યુરે, આ શુધ અપ્યો શુદ્ધ
 નેપાં નૃપએરે, આ કામી કરીએ મુજ વાહનાં યધએરે, બ્ર
 હરપતી ગુર પરતાપ સુખછે સહુનેરે, આ સખી ધણે આમંદ
 રાધા વહુનેરે, શુકરના સરિવંશોલ સંહુને મમતારે, આ લિતા તમ
 બી હાથ રજની રમતારે, આ સનીશ્વરે સંદેસે હરીને કાઢાએરે,
 આ જોગ બંધોછે આને રમવાં આવેરે, આ સાત વાર ન
 ગાય નરને નારીરે, તેનો વંધુ વાસેજ યાવ દેવ મોરારીરે.

રણછોડજીની તથો.

- સખી પડવે પુરણ બંધ, ને કોઈ બાણેરે;
 રૂડા રણછોડજીનો ધરમ, વેગે વખાણેરે, ૧
 સખી બીજે બોડાણેજી બોલ, કહેછે એવારે;
 રાખશે તો રહેશે સોલ ઉપજે એવારે, ૨
 સખી ત્રીજે તુળશીનો વન, પ્રમુજીખી પ્યારેરે;
 હાથમાં વાવે હરીના જન, શ્રામે સારેરે, ૩
 સખી ચોથે ચોટ્યા નેપ, વસેમી વટિરે;
 રૂઢ્યોમાં રણછોડરાય, મગવા મોટરે, ૪
 સખી પાંચમે પાંચો પંથ, તડકાં તનમરિ;
 શેવા કરે હરીના જન, મારા મનમરિ, ૫
 સખી છો તે છાપીં અંચે ધણીનાં ધરિયારે;
 રાખો રૂઢીયા સાથે રંગ, હવે મન ડરીયારે, ૬
 સખી સાતમે સુદરે રૂપમે, મોદન મેળીયારે;
 હુસી આવીશ તમારે બોમ, રૂડા રૂપીયારે, ૭
 સખી આઠમે બોડી વેહલ, બળવેલ મોદરે;

- પુરત દેશમાં કરી મહેર પંચમાં પેઠારિ. ૮
- સખી નુમે નમ્યા જાય, આણી રાખેર;
શેવક સુતા સાંગી માંહી, હરી રથ હકિર. ૯
- સખી દશમે આબ્યા ડાકોર, હરજી રશીયારે;
તે ડેકાણિ ડાકોર, બહાણી મારો વશીયારે. ૧૦
- સખી એકાદશીના દન, યુગળી ઘેરયારે;
મધ રાતે આબ્યા માહારાજ, હરજી હુકોરે. ૧૧
- સખી બારશે બાંધ્યાએ માન, શેવકથી છાનારે,
સોનું તો સવા વાન, પુંજમાં માંખ્યારે. ૧૨
- સખી ત્રેશે યુગળી ઘેર, પાછા ફરીયારે;
મધરાતે આબ્યા માહારાજ, કારજ સરીયારે. ૧૩
- સખી ચઉદશે ચરણપ્રજ્વલ, પ્રેમે પીયારે;
હરી કહણુ યમા નંદલાલ, સંદેસા ન કીયારે. ૧૪
- સખી પૂનમે પૂજા થાય, શોભા સારીરે;
દરસન કરવલિ જાય, નરને નારીરે. ૧૫
- સખી પંદર તથે સાત વાર, જે કોઈ માંખિસે
તેને મળશે દ્વારકોખે નાય, વહધુંડ જાશેર. ૧૬

પંદર તિથિઓ.

- સખી પડવે લે પંચે આજ્યારે, મહા વનના તે મારમ પ્રાજ્યારે;
સાથે સાતાને લક્ષ્મણ બાબા, રઘુપતી રામ હરમાં રહેજીરે. ૧
- સખી બીજે મહીમાં બીરાજીરે, જ્યાં મહીયો લક્ષ્મી નાર આજીરે;
રામ મેલી ગયા રૂડુ રાત્રે, રઘુપતિરામ હરમાં રહેજીરે. ૨
- સખી ત્રોજે તે પનનાં ઝાડોર, દશરથ મંમાવેલે દહાડોર;
સારી શોભે સાતાજીનો વાડો, રઘુપતી રામ હરમાં રહેજીરે. ૩

સખી ચોથે કેવડીયો મહેકેરે, કાલ્યો કુલ્યોને મોઢરો મહેકેરે;
એવી લીલી લટાઓ લેહેકે, રઘુપતીરામ રહેમાં ૪

સખી પાંચમે પોપટ પાળ્યોરે, પાંખ લીલીને કાંલો કાળોરે;
મુખે રામ બહાંતો બાળ્યો, રઘુપતિ રામ રહેમાં ૫

સખી છઠે છેતરવાને આઝોરે, કુડા કપટી રાવણ સાથે લાવ્યોરે;
ખે મુખનો મરઘ બનાવ્યો, રઘુપતીરામ રહેમાં ૬

સખી સાતમે શ્રીહરી સમર્થારે વાડી બેળી ઉડાડ્યાં છે બમરારે,
ડુંખ સાહીને ઉપાડ્યાં છે ડમરા, રઘુપતીરામ રહેમાં ૭

સખી આઠમે એને નાહાળ્યોરે, ધનુષ્ય ધારીને અગલો માર્યોરે;
અધ મરેતી વખતે પોકાર્યો, રઘુપતીરામ રહેમાં ૮

સખી નોંમે તે નાંખ્યો તીરે, જઈ વાગ્યો અગ શરેરે;
વારે ધાત્યો લક્ષ્મણ વીર, રઘુપતીરામ રહેમાં ૯

સખી દશમે કહે લક્ષ્મણનેરે, બેઠી વીરો બોલાવે છે તમનેરે;
આડી આણી દીધી છે અમને, રઘુપતીરામ રહેમાં ૧૦

સખી એકાદશી અપવાહીરે, લંપટ લેખાનો લાગ તપાસીરે;
રાવણ સીતાને લઈ ગયો તશી, રઘુપતીરામ રહેમાં ૧૧

સખી બારશે હનુમાન બળીયોરે, એકી સમુદ્રને પાર ઉતરીયોરે;
જઈ ભેગમાયાને મળીયો, રઘુપતીરામ રહેમાં ૧૨

સખી તેરશે ત્રંખાળું ભાગેરે, હાક હનુમાન કેરી વાગેરે;
લહાય લંકાને ગઠમાં લાગે, રઘુપતીરામ રહેમાં ૧૩

સખી ચૌદશે સોત વિચારીરે, શેજ વાંદરાની રચી સારીરે;
રામે રાવણને નાંખ્યો મારી, રઘુપતીરામ રહેમાં ૧૪

સખી પૂનમે પ્રભુજી આવ્યોરે, યાજ બરી મોતીરે વધાવ્યોરે;
માતા કઉશલ્યને મન બાલ્યો, રઘુપતીરામ રહેમાં ૧૫

સખી પંદરે તથા ઘડ પૂરીરે, એમાં એકે નથી અધુરીરે;
આમરોમની વાણી મંડુરી, રઘુપતીરામ રહેમાં ૧૬

ચંદર તથો.

- પુનમે અમને પુરણ દરશન દેજેરે જોગાણા; ૧
 દયા કરી મારી દેખનાં ફુખડાં ખોળેરે મોરલીવાણા. ૨
 પડવે આવી પકડો મારી બાંધેરે જોગાણા;
 કાંઈ સતગુરની શીતળ રાખો છાંયેરે મોરલીવાણા. ૩
 બીજે મારી બાળક બુધી કાપેરે જોગાણા;
 દયા કરી મારી દેખનાં ફુખડાં બાગોરે મોરલીવાણા. ૪
 ત્રજે હુંતો તતખર યઘને મેઢીરે જોગાણા;
 ગોરી બંતીતીને મુજને લાગી મોઢીરે મોરલીવાણા. ૫
 સોયે ચતુરા શું ગયાછો મુકીરે જોગાણા,
 કાંઈ લેહ લાગી મેં લાજ સરનાની મુકીરે મોરલીવાણા. ૬
 પાંચમે પૂરણાવરતી કેહેવાયેરે જોગાણા,
 મુજ હરી વીનાંતો ઘડીએ ના રહેવાયેરે મોરલીવાણા. ૭
 છઠીના લખીયા લેખ તે કેમ ટળશેરે જોગાણા.
 મુજ પતીવરતાનાં કારજ કરવાં પડશેરે મોરલીવાણા. ૮
 સાતમે હું ગુણ તમારા ગાતીરે જોગાણા,
 કાંઈ મોરલીને ચખ્દે હીકુધું મદમાતીરે મોરલીવાણા. ૯
 આઠમે અંધતરીયા અંતરે જામીરે જોગાણા,
 જાદવકુળમાં જન્મ્યાછો અંતરેજામીરે મોરલીવાણા. ૧૦
 નુમે કરવા નરપતનાં કામરે જોગાણા,
 મુજ મંગળવાશી ગયા મયુરાં ગામરે મોરલીવાણા. ૧૧
 દશમે દાવાદળ આવી કોખોરે જોગાણા.
 કાંઈ આમો કુસ મારીને રણરથેન રોખોરે મોરલીવાણા. ૧૨
 એકદશીમા પડદા આવી ખોલોરે જોગાણા,
 કાંઈ અંતરજામી અંધ સંગાયે બાલોરે મોરલીવાણા. ૧૩

મારશે વંદરાવન રસતો લીધીરે છોગાળા,

મુજ અપુસ જીવને શું મેલોછો ત્રીલોરે મોરલીવાળા. ૧૩

તેરશે કાંઈ ચરણ કમળ ચીત લાગ્યુંરે છોગાળા,

કાંઈ જનમો જનમની ભગતી તમારી માથુરે મોરલીવાળા. ૧૪

ચઉદશે કાંઈ ચરણ કમળની દાશીરે છોગાળા,

મુજ મંગળવાશી ગયા મથુરાં નાશીરે મોરલીવાળા. ૧૫

અમાસે કાંઈ ધરણીધર કેહેવાયરે છોગાળા,

કાંઈ નરશર્ધ મેહેતા ગુણ તમારા ગાયરે મોરલીવાળા. ૧૬

પંદર તિથીઓ.

પડવાની પણ પ્રીત ગટમટ ભુલીરે, મારા હરી વિના એક વાત
સરવે સુનારે, બીજે બાળેવેશ રહુછું બાળીરે; આ ઘરમાં કેમ
રહેવાય વાગે તાળીરે; ત્રીજે ત્રીભાવનરાય રાજ પધારોરે, હરી
આવોને આપણે ઘેર હેત વધારોરે. ચોથે ચતુરા નાર ચંચળ
ચાલેરે; પેલો વડોદરાનો વધદ દુખડાં ટાળેરે. પાંચમના પડદા હરી
શું રાખ્યારે મારે પ્રેમરસ પીવા કાજ હરી રસ ચાખ્યારે; છઠીના
લખીયા લેખ તે કેમ ટળશેરે મારી પેલા ભવના પ્રીત આવી મ-
ળશેરે. સાતમના સંતાપ હરીશું અમનેરે આશું કહીએ મહારાજ
લાજ નહી તમનેરે. આઠમે આજીવ યાય હરી હોય હેલીરે, મારે
સોળ ગોપીનો સાથ રમવા પેલીરે. નીમે નમેરા નાથ તમિરા
ના થઈએરે, આ ગોકુળીયું મેલી મથુરાં ના જઈએરે. દશમે
દીન રાત દહી મારી દોઝેરે, ઘેર નાવલીયો રીસાય તે ધણું સા-
લેરે. એકાદશીનાં વ્રત મારે કરવારે, બીજીમનાં જીનાં પ્યાન મારે
ધરવારે. દ્વાદશીને દહાડે દરશન દેળેરે, મારા સામલીયા જાણ્યાન
સનમુખ રહેળેરે, તેરશના તો તન અમારા દુધારે, આ હરીહરી

કરતાં હોઃ અમારા સુખારે. ચઉદશીનો ચતુર નર સુખારે,
 ભેર રાધા સરખી નાર શું રીસાખારે. પૂનમે તો મંદર તથા ધર્મ
 કહાવેરે, મને સેજીડીએ સુતા નીકા ના આવેરે.

પંદર તથો.

- હરીહર મનને રાધે, મેરી સંગ ખોજને રાધે;
 અખોલા ખોજને રાધે, શુંગઢડા ખોજને રાધે;
 કહ્યા મેરા માનને રાધે. ૨૬
- પડવે મોરી સાહેલડી, પેઉજી વાડીએ જાય;
 પેઉજી લાવે દાડમ, ગોરી છોલને પેઉજી ખાય; હરી હરો ૧
- બીજી મોરી સાહેલડી, ખાજોજી ઉગ્યો ચંદ;
 દાડમ કેરે દંતડે ગોરી આશો માંજ્યો ફંદ; હરી હરો ૨
- ત્રીજી મોરી સાહેલડી, તરીયાજ વારોવાર;
 આશું બુઝી મુંદરી; બુઝી કંકુને કાજળ સાર; હરી હરો ૩
- ચોથે ચમકતી મેં સુણી, જોખન ખાજે વેશ;
 બરજોખનમાં એકલી, જેના પેઉજી ગયા પરદેશ. હરી હરો ૪
- પાંચમે મોરી સાહેલડી, પંચ પલંગ કંચ ફરે;
 બરજોખનમાં એકલી માંડે જોખન જાય બરપુર. હરી હરો ૫
- છઠે મોરી સાહેલડી, છઠીજ વારોવાર;
 પરદેશી રાજ પધારશે, આપણે બેસીશું હારોહાર; હરી હરો ૬
- સાતમે મોરી સાહેલડી, સાતેજ કીચો સ્નેહ;
 ચોમાસાની રત એકણી, ઝીણા ઝરમર વરસે મેહ, હરી હરો ૭
- આઠમે મોરી સાહેલડી, આઠેજ જોડાનોડ;
 પરદેશી રાજ પધારશે, તમાપણે બેસીશું મોડામોડ; હરી હરો ૮
- નવમે મોરી સાહેલડી, નવલાજ પેહેરે ચોર;
 દાપક લઈ મેડે ચક્ર, મારે નયણે વજ્રુશ્યાં નીર; હરી હરો ૯

દશમે મોરી સાહેલડી, દશરા પૂજવા જાય;
 પૂજ્યા તે નર પામીયા, મારા રાય જાદા બરથારે. હરી. ૬૦ ૧૦
 અગીયારશે મોરી સાહેલડી, મેં કીધી શીવરાત;
 પરોડીએ ઉઠી પારણાં કરે, મને કૃષ્ણ જિયાની વણી ખાત.
 હરી ૬૩ મનને રાધે. ૧૧
 બારશે મોરી સાહેલડી, બારજ બાંધ્યા બંધ;
 કસનારા નર કશી ગયા, એતો કદીએ ન છુટે બંધ; હરી ૬૪ ૧૨
 તેરશે મોરી સાહેલડી, વાદળ વાંધ્યો રંગ;
 ઝોસડની મુળી એકછે, મને ડશીયો કૃષ્ણભારંગ; હરી ૬૫ ૧૩
 ચઉદશે મોરી સાહેલડી, પાસા લીધા હાય;
 મેં જાણ્યું ને પડશે પાંધરા, એતો પડીયાછે બારે વાટ. હરી. ૧૪
 પુનમે મોરી સાહેલડી, પુરીજ કરજે આય;
 મેં જાણ્યું ને હરી આપશે, હવે થઈ બેઠીધું નીરાશ. હરી. ૧૫

કળેડાનો ગરબો.

મારારે સ્વામી જાણીને વહાલા એ રાગ.
 મારારે સ્વામી મારાથી છોટા, કહે સખી ક્યારે થયે મોટા. ૨૬૩.
 બાળપણમાં પરણીને હરખી, પરણો તોરણીએથી પરખી. મા. ૧
 કળેડાની કહાણી સુણી ઝરતી, સમાઈ જાઉં ભાગ દેધારતી. મા. ૨
 પતી પેહેરી પોતડી નવજાણે, કહે એના પરણી શું સુખમાણે. મા. ૩
 અતુરસંકુ અઉદ તણી પુરી, નહાનો નાય નવનો મરું જુરી. મા. ૪
 કફો કાઢી જાણે નહી કદી, કાપે મારાં કલ્પજડાં બિદી. મા. ૫
 સહુ સખી સાન કરે સાચી, કળેડાની બારજ કહી બાળે. મા. ૬
 સખી મારે કરમે કળેડું છે, તેથી આપ્યા જગમી વસીલું છે. મા. ૭
 કહે કુઝ અંતરે ક્યાં કહીએ, ક્યાં સુધી મધપરમાં રહીએ. મા. ૮

મા બાપોએ જોડું નવ જોયું, જોખન માંડે એજે તે જોયું; મા. ૯
 સેજે પાસુ મરડાંને મુવે, અડુરે અંગે ખોજાયું રૂવે. મારારે. ૧૦
 મળ્યો મને નાવજીઓ નાનો, રડ કેમ કરીને રાખુ છાનો; મા. ૧૧
 આલી આજે કાળ મારે કરવો, સંકટ સમે દોષ તે નવ ગણવો. ૧૨
 મારી ભિટ આખરની જાણી, ભિટી લે તું પ્રેમ પ્રીયા આણી; ૧૩
 જીવો ઝાઝા દીવસ તમે જગમાં, મારે હવે એનાં તો સ્વપનાં. મા. ૧૪
 અરજ આ તું આલી ઉર ધરજે, જાહેર સઉને માંડ દુઃખ કરજે. ૧૫
 કળેડાથી કષ્ટ ધણાં રહેછે, કળેડાની આંખે આંસુ વહેછે. ૧૬

અંખાજીની સ્તુતી.

સેઠ સગાળશા સાધુને શેવે, વાણીઓ પાજે વ્રત; એ રાગ.
 ખેડો ખાઈ જુડતો તારોરે, અંખે આઈ પાર ઉતારોરે. ટેક.
 આ જોપે હું તો ધાણું કમાયો, બંધો અનગળ માન;
 મધ્ય દરિયા વચ્ચે તોફાન લાગ્યું, શારે થશે હેવાલ. ખેડો ૧
 ખજાશીયાતો ખડખડ કરેછે, માહા જીલમ મન માંય;
 માલધણી વિમાથી રહોછે, ડોહ્યું દરિયા માંય. ખેડો ૨
 મધ્ય દરિયા વચ્ચે ડોહ્યું માતાજી, વહાણને નથી વિમામ;
 એક નામની આશરો તમારો, કરો સેવકનો કામ. ખેડો ૩
 જિંમુ જોઈ તો આભ માતાજી, નીચું જોઉ તો નીચું;
 બાળાશકતી મારી અરજ સાંભળજો, સાજાં રાખો શરીર. ખેડો ૪
 કુવાયરાની સહેરો લાગીને, મોજ તણી થી વાત;
 અપશુકનની આ વેળા આવીછે, ધાઓ ધાઓ અંખે માત. ૫
 હાથેથી હવે નેજા છુટ્યા, થઈ પણ ડંડા તોડ;
 અંત સમાની આ વેળા થઈ હવે, મોટે બાલેછે મોડ. ખેડો ૬

ડુંગરીએ તો દવ જગાડેલો, પુરણ કવિલાં પાપ;
 એક પોદ્ધારથી સ્તુતી કરુંકું, આવેને આપો આપ. ખેડો. ૭
 અડધું વહાણ મેં અરપણ કીધું, સાક્ષિ ઊંઘો આભ;
 આ અવસર આરામુરી આવો, નથી આવો મારે લાભ. ૮
 જગત જનેતા સ્તુતી મુણી થયાં, વાઘ ઉપર અશ્વાર;
 ગ્રામ ઉપર જઈ ત્રીસુળ ઝપાટ્યું, તારું તે જળ મોત્તર. ખેડો. ૯
 વેહેપારીએ તે અમરજ પામ્યા, આઠ્યું મનમાં વહાલ;
 કરેનેડી રેવો જગત જાણેછે, અરપો દીવો બંધો માલ. ખેડો. ૧૦

દાણુ કીડા.

અલ્યા કાનજી તું ક્યારેનો ઘેલો થયો જો. તું તો શેનું માગેછે
 દાણુજો, મહીની મટુકી કુટસેજો; ગોરસની થાથે હાણુજો, ઘેહલું
 શું ખેલે ગોવાળીયાજો. ૧ અલ્યા નવ જાણીશ કોઈ બાપડીજો,
 કોઈ મળશે માથા કેરી નારજો; મારગ મુકીને રહેજો વેગજોજો,
 મારા કુંસને થાથે જાણુજો. ઘેહલું. ૨ તારો કુંસ કબુધી નર શું
 કરેજો, મારા મંગેછે સઘળો સાથજો; અલી દહાડી તે દાણુ ચોરી
 જતીજો, ઘણે દહાડે આવી હાથજો. ઓછી તું જાત આહીરના
 જો. ૩ અલ્યા હાથની તે હાંશ રમે રાખતોજો, હાથે ચોરી જાણે
 છે ગાયજો; પાલવ મુકીને રહે વેગજોજો, મારી વ્રજમાં થાથે જાણુ-
 જો, ઘેહલું. ૪ અલી વ્રજમાં વશીને વેર વાળશુંજો, રમે રાખતી
 હાથમાં હામજો; નંદજીના નામ પ્રતાપથીજો, હું તો છેદું તારા
 કુંસનો હામજો. ઓછી. ૫ અલ્યા કુંસે કંપુ તે કેમ વીસેજો,
 બાઈ હણ્યા પોતાના સાંપજો; નાશીને છુટો લાડકોજો, આવી
 ઉગમોછે વ્રજમાંજો. ઘેહલું. ૬ વળી વ્રજમાં વશીને વેર વાળ-

શું ને, તુ તો નેજે અમારાં કામ ને; અવનીનો બાર ઉતારવા ને,
 ધણું નંદુર વેર નામ ને. ઓઝી ૭ અલ્યા સાચુ કેહેતામાં
 દુખ લાગશે ને, પેટ મારે ચારો છો ગાય ને; તું આવડો મોટોરે
 એમાં થયો ને, તુને કાઠએ ન આપી કન્યાય ને, ઘેહેલું ૮ અ-
 લી આહીરની કન્યા અમો શું કહે ને, અમો સદાય કહેવાય ખ-
 લ્લાચાર ને; ૨એ પડછાયો પાડતી ને, તુતો ધામળીની ઓડનાર ને.
 ઓ ૯ અલ્યા લાખ ટકાની મારી ધામળી ને, હીરા જડીત મા-
 રોછે હાર ને; આઝી પટોળી મારે પેરણ ને; તુતો કામળીનો ઓ-
 ડનાર ને. ઘે ૧૦ જેનો ખલ્લાએ તાણો તણ્યો ને, એનો શંકર
 સરખો વણનાર ને, તેરે ઓઢણ મારે કામળી ને, તેનો શેષ નાખ્યા-
 એ પાર ને. ઓ ૧૧ અલ્યા શેષના સરખું તન તાહરું ને, અમો
 અંપક વરણી નાર ને, અલ્યા કાંચા કનકને વેર વચું ને. તુતો પશુ
 તણો પીડાર ને. ઘે ૧૨ તું શાને નીસરી મહી વેચવા ને, અલી
 બેશી રેહેજે ઘરમાંય ને; દોઝત ઘણી છે તારા ગાપને ને, તું શાને
 અહીં આંચ ને. ઓ ૧૩ આવે સદા પ્રાટ મહી વેચતાં ને. જઈ
 પછો જસોદા માંચ ને; માંધી મુઠી સવા લાખની ને, ઉઘાડીએ તો
 પત જાય ને, ઘે ૧૪ અલી ઘણી ઠંછાંછ મહી સાંપવા ને, મી,
 હી મેળણીનો આદ ને, કીકુ પડશે પાછું આપીશું ને, તું શાને
 કરે વીવાદ ને. ઓ ૧૫ અલ્યા ગોમ્સ કેરું કોણ ગળું ને, જેઠ-
 લું પીએ એટલું પાય ને, વચને વેર વાંચું ધાયું ને, કદી મન મ-
 જાવો ધાય ને. ઘે ૧૬ અમે દાણીને તું મહીયાર ને, તુતો
 ઘણી દીસે છે રોસાળ ને; હથીને તાળીએ હાથમાં ને, તું પ્રીતુ ધરી-
 ને રસ આલ ને. ઓ ૧૭ અલ્યા માગ્યાં મુગતાકળ પામીએ ને,
 હઠ કરે કાંઈ નહી એક ને, લાજ નહી તને લાડકા ને, મન આણ-
 ત કાંઈ વિવેક ને. ઘે ૧૮ અલી વીવેક ધણો છે મન માહરું ને-

જવા નહીં દેઉ નીરધારજી. આપ્યાવિના કેમ ધ્રુટશોજી, તારા મ-
નશું તું વીચારજી. ઓઁ ૧૯ તારા મનનો વીચાર મેં જાણીયો
જી, હઠ થાને કરોછો હાથજી; મનમાં મન મળી ગયુંજી, જેમ
સાકર ભેળી દુધમાંયજી. ધેઁ ૨૦ મીઠાં વચન તારાં માનુનીજી,
સાકર સરખા બોલજી; પ્રીતનો આંધ્યો તુજ પાસધુંજી, આપુતમો
ને કોલજી. ધેઁ ૨૧ રાઠ ભાગીને રસ વાધીયોજી, ગોવાળણી લાગ
પાયજી; નંદજીના કુંવર કુપાળજી, ઉલટ અંગે તે ન માયજી
ધેઁ ૨૨ જી કોઈ ગાય શીખેને સાંભળેજી, તે ફરી ન આવે ગરબ
વાસજી; દાણલીલા દીનાનાથનીજી, ગુણગાય રતનીયો દાસજી. ધેઁ

પઠાણુ બ્રાહ્મણીનો કીસ્સો.

સુંદર સુણો મેરી જાન, જીવડા કંઈ ખુરખાન;
મારું દીલ લાગ્યું પઠાણુશું. ૧૬૬.

પઠાણુ દીલીનો દીવાન, અમદાવાદનો ઉમરાવ;
મારું દીલ લાગ્યું પઠાણુશું. ૧

પહેલી હતી નાગર બ્રાહ્મણીરે, જમતી કેળાંને આંડ;
હવેરે થઈ સુંદર તડકડી, જમુ પલાવને નાનરે. મારું દીલ. ૨

સુંદર સુણો મેરી જાન, જીવડા કંઈ ખુરખાન;
ગોરી હોય નાદાન, વારી જાગે મારું માન. મારું દીલ. ૩

પાંચ રૂપિયા આપુ રોકડારે, કોઈ લથકરમાં જાય;
જઈને પઠાણુને એમ કહે, સુંદર ધાન નવ ખાય. મારું દીલ. ૪

સોનીરે વાડામાં મારું સાસરુંરે, નામરેવાડામાં રહીએ;
તેડારે આત્ર્યાં પઠાણુનાં, એને ના કેમ કહીએ, મારું દીલ. ૫

કે જીલુડા વાંસના ટોપડારે સુંદર દળવાને જાય;
દળતાં દળતાં માંજ્યાં રથણારે, લોટ કુતરાં ખાય. મારું દીલ. ૬

હુંરે મોડાસાની બ્રાહ્મણીરે, તમે દીલીના થેખ;
 આરે જનમની મારે પ્રીતડી, પેલા ભવના તે છેખ. માંરે દીલ. ૭
 લીલા પીળારે તંજા તાણીયારે, ફરતી સોનેરી જીલ;
 વચે ખેડીરે નાગર બ્રાહ્મણી, પરણ્યો ફાંકે છે ધુળ. માંરે દીલ. ૮
 દેરાણી જેઠાણીતા જોડવાંરે, હળી મળી પાનીડાં જાય;
 પાળે ઝેમી પઠાણ પાતળો, દેખી હૃદયમાં હરખાય માંરે દીલ. ૯
 હાથમાં લાજ કમાન બટકતી, તાણી મારેરે તીર;
 બાલુડાં વેગે રેદીયા ફાંકે, ના તાણશે મરંચીરે. માંરે દીલ. ૧૦
 શેરની વાણું સતર રોટલીરે, પઠાણ પાતળીએ ખાય;
 બેજારે ખેશી આરોમશું, મનમાં હરખ ન માય. માંરે દીલ. ૧૧
 આગળે સસરાજીનો ઘોડલોરે, લારે દીયર જેઠા
 વચે પરણ્યા તારો ઠાઠડી, લેઈ જઈ સમુદ્ર ખેડ. માંરે દીલ. ૧૨
 અગર ચંદનનાં મગાવું લોકડારે, તેની ખડકાવું એહ;
 મુજરે કારણ તમે મરણો બળશું આપણ ખે. માંરે દીલ. ૧૩

કળેશવાળી સ્ત્રીના વિલાપ વિશે ગરબી.

(અન્નખેત્રી અંખેમાત લેવાને જઈએ. એ રાગ.)

બળ્યો બળ્યોરે આ અવતાર, કુખ મુજને ઝાણુ;
 મારો સ્વામી છે નાનું બાળ, નીત દેખી દાણુ ટેક.
 નવ વરસનો નાવ છે મારો, હું છું જોખન વેશરે;
 સોળ વરસની ઉમર મારી, તેથી યાય કલેશ. કુખ. ૧
 પાપી પીતલિ શું હવે જશું, કાંઈ ન રાખ્યું બાનરે;
 કુલોન ધરનો વર જોઈ મને, દીધું કલ્યા દાન. કુખ. ૨
 બાળપણમાં ઝેરથી મૂળને, મારી હાલ તો સાંરે;
 આ અવસર નહી બળજે આવું, કુણું કલેશુ માંરે. કુખ. ૩

બાળક અણસમજી પતિ મારો, દેખી દીલ બહુ દાઝે;
 દુખ રહેનું કહેતાં આત્મે, મન મારું બહુ લાગે. દુખ. ૪
 પેઢિય દીવશ અડે પોહાડીને ઉઠે, દાંતણ પાણી ન કરતો;
 રોતો રોતો મા પાસે જઈ, પેટ પાતાનું ભરતો. દુખ. ૫
 ખાતો ખાતો પેસાળ કરતો, મા તેની કકળતી;
 ભાન શરીરનું લેશ નહી તેને, તેથી હું નાશ બળતી. દુખ. ૬
 આ કરતાં પીકી હોત નહી તો, માનત મનથી સાફરે;
 દેખીને દાઝે છે આત્મે, કુણું કલેજી મારું. દુખ. ૭
 અધુરામાં પુરો મુજને, કામ ધણું દુખ દાઝે રે;
 જર કરમ કરવાથી મુજને, બીક ધણી મન રહે છે. દુખ. ૮
 સમજણો કદી હોત પીકી તો, લોકમાં નવ નીલાવરે;
 પર પુરુષનો ગરબ રહેતો, મારી કળેતી યાય. દુખ. ૯
 શોખીલા નર જોઈને માર, મન ધણું અકળાયરે;
 કામ દેવના તાપે કરી. મારું શરીર નીત સુકાય. દુખ. ૧૦
 મેશરાશી કહે છે મુખથી, કોઈ કળેહું ન જોશોરે;
 દુખ પુત્રીનું દેખી અંતે, પોક મૂકીને રોશોરે. દુખ. ૧૧
 ગરબી.

સુણ અતુરગુજણ પરનારીની પ્રીત કબુના કીજીએ;
 જેને પ્રીત કરી પરનાર તણી, તેને હેડે રૂંધણ યાય ધણી;
 એણે કુળની લગ્યા કાંઈ નારે ગણી. સુણ. ૧
 તમે પેહેલા મળણો ફૂતીને, તાર સરવથ લેશે વર્તાને;
 પછી રહેશે અંગ ભખુતીને. સુણ. ૨
 તમે બેઠા મુછો મરડીને, તાર કાળજી ખાશે કરડીને;
 નહીં મુકે માસ આંતરડીને. સુણ. ૩
 તને પ્રેમના ખોજા પાઈને, તાર સરવે લેશે વાઈને;

તમે કરશે ખોખું ખાઈને.

સુણ ૦ ૪

પ્રીતમના સ્વામી છો પ્યારા, સમને ગોપીઓ કરે કાલાવાલા;

તમે દરશન દોના મિરલીયાળા.

સુણ ૦ ૫

સાબાની ગરબીઓ.

ખાઈઆળી માળો કાન માળા ચોરી,

ગ્યારે પુછશે સાસુ પેર સહયર મોરી.

ટેક.

જો ઉઠીતે છે ડલે સાડતો વીપરીત બાસે આજરે;

માણસને શું મોડે કહીએ, નીરજાનને શી લાજ. માળા ચોરી.

ગોળ પેટાનો ચોરી ખાઈએ, રહીએ સંકટ વાળીરે;

સ્વારથે મુજ સામું જીવે, વરણીયો વનમાળી. માળા. ૧

સાસુ મારી છે અલી સ્વપણ, નણદત ન રી કુવારેરે;

કુલ પેલેલાં ચોસર ગુંથે, કેડ ન મેલે મારી.

માળા. ૨

પરણ્યો અમારી પેર ન જાણે, તહી રહ્યાનો કામરે;

રામ કમ પ્રભુ રંગનો રશ્મીયો, ચરણે રાખશે સ્વામ. માળા. ૩

ગરબી.

મારી સામુરે પુછશે વાત, માળા ક્યાં ગઈ રે,

વહુ કાલની તારે કુંઠ મેં દીઠી નહી રે.

લાડકકીરે વહુ માળા વમારી મેં કાંદાનની કુંઠે દીઠીરે;

આવડી ડાહી તને કેમ કરી વાહી વાત કરેછે મીઠી માળા. ૧

શા માટે તુજને આપ્યું ને, શા કીવો ઉધારો રે;

શા માટે મારા મંદીરે પધારે મોહન કામેન ગાજો. માળા. ૨

નાના અંચળ ચડે તે વેશે નરનો સંગ ન છોડે;

હરી સંગાથે હસ્તા દેખી હૃદય મારા દર્શ.

માળા. ૩

હાણ થવાનું કુઃખ નથી પણ, હરી પેથે તે માનું રે;

રામકૃષ્ણ પ્રભુ રંગનો રશીયો કદીએ ન છુટે નાથુ. મા. ૪

ગરબી.

મારી બાઇજી છે મનમાન, સમ હું બાઇયરે;
મારી નણદલને નહીં ગમેતો, મહીયર બાઇયરે. ટેક.
બાઇજી બુધ વિના મેં માળા, ટોડકીએ ભરાવીરે;
પેત્રી યઈ ધર કામજ બાબું, વળતી વિગત ન આવી. સમ. ૧
શું સમજી આકાશથી આવી, ગગને ધોર લઈ આવીરે;
વંદાવનમાં ગઈ ચરાવતાં, ગોવિંદને હાથ બાધી. સમ. ૨
અમે વહુવારે નાનાં મોટે, બોલતાં મુખ બીજીરે;
મોહનનું મુખ મીઠું કરાવી, માળા માગી લીજી. સમ. ૩
પેરે પેરે પુછી જોજોને, બાહ્યું ન પડે બાહારે;
રામકૃષ્ણ પ્રભુ રંગનો રશીયો, સહની લે સંભાળ. સમ. ૪

ગરબી.

તારે નણદલ બોલી વાત સમ શા બાઈયરે;
ભયારે આવશે મારો બ્રાત સાચાં બાઈયરે.
કેહેવાદે મારા બાઇન એને કાનુડો બહુ બહારે;
મોહનને કાન્તે રડા દીસોજો માળી અમારી બાલો. સમ. ૧
કેદાડાનું કરણ કુજ તે ક્યાંય આવી વીસારીરે;
તે મેં કહાનને કાને દીઠું સાંપ્યછે સંધ્યરે મારી. સમ. ૨
હરીને નીત્યે પ્રીતે નિરખ્યા વિના વહુને અબ ન બાંધેરે;
શામળીયો સાબેલો યજને વહુજી મોટે આવે. સમ. ૩
વહુને અતી ઘણો બહારોજી શામળીયો શામ વરણરે;
રામકૃષ્ણ પ્રભુ રંગનો રશીયો મધુરાનો ભગવાન. સમ. ૪

ગરબીઓ.

મારા મન ગમતા માહારાજ મારે ઘેર આવોરે,
 હુંતો તલસુ તમારે કાજ હશીને બોલાવોરે;
 વીલંબ ન કરશે વીહારે, આવો અમઘેર આજ.
 પેર પેરનાં પકવાન પડાવું, ત્રીકમ તારે કાજ. મારે ૧
 મનમાં હતું જે માવજીરે, મુખથી કેમ કહેવાય;
 આવી શકોતો આવજીરે, માફ જોતામાં જોજન જાય. મારે. ૨
 આ જોને આંગણીએ ઉભા, રંગીના રણજોડ;
 રાધિના સ્વામી પ્રભુ અંતરજામી, પૂરો મારા મનડાના કોડ. ૩

ગરબી

જેનો પેહડો તે પરઘેર જાય, સંખી શું કરીએરે;
 અમથી એકલડાં ના રહેવાય, વીજોગે મરીએરે. ટેક
 રૂપ જોવંતો રશીયો ફૂડો, પરાણે કરેછે પ્રીત;
 અણ તેડ્યો આંગણીએ આવે, એવી તે એની રીત. સં ૧
 બોલાઓ બોલે નહારે, કેને કહીએ પેર;
 શેરડીએ સામા મજેરે, બહાલો નીચાં તે ઢાળે નેણ. સં ૨
 છળભેદમાં છનો રમેરે અમને વાપદે વાય;
 રાધિના સ્વામી પ્રભુ અંતરજામી, વહાલા અર્થ પડે એજખાય. સં. ૩

ગરબી.

જાય જુહડા બોલા કાહાન, જાઓજી જાણવંરે;
 એવા ધુતારાના ઢંગ પરઘેર માણવંરે. ટેક.
 વાટ જોવંતા રજના વીતી, આવ્યા ઉમમને સુર;
 કામણઆળા કાહાનજીરે, વાલે અમને વીસાર્યાંડિ દુર. જાવં ૧
 પરનારી શું પ્રીતડીરે, કીધી ઢામો ઢામ;
 અહીં આવીને શું કરે, જેનો ઘેર ઘેર હોય વીસસામ. જાવં ૨

કોઈ મંદીરમાં કાહાનજીરે, કીધી લીલા લેહેર;
રાધિના સ્વામી પ્રભુ અંતરભ્રમી, મેતો જાણી તમારી પેર.
જાઓજી જાણ્યોરે. ૩

ગરબી.

મને કમલુ જીયાના કોડ, સંધરે આલોન;
ઉમીયાજીને લાગુ પાપ, હરીવર આલોન. ટેક.
દેરે દેરે દીવા કંડેરે, પુન્યું શંકરે દેવ;
સામળીયોવર પામવારે, હુંતો કંડે શંખુની શેવ. સં ૧
ગોકુળની ગોવાલણીરે, હીડે મલપતી આલ;
એના ઉપર મોહન મોહી રહ્યોરે;
એનુ મુખડું છે લાલ ગુલાલ. સં ૨
સાસુ મારી જશામતીરે, સસરી થી નંદલાલ;
કંથ કોડીલા કાહાનજીરે, માંડે સાસડે ગોકુળ ગામ. સં ૩
કાળંદ્રીને કાંડડેરે, નાતા નીરમળ નીર;
વસ્ત્ર વીઠલો હરી ગયોરે, હુંતો શેણે કાંકું શરીર. સં ૪
ગાય શીખને સાંભળેરે, રાણી રાધાજીનો રાસ;
નરભારી વધકુંડ પામશેરે, ગાય નરસંધયો દાસ. સં ૫

ગરબી.

તારો મોરલીએ માહારાજ મન હરી લીધારે,
મારી ગઈએ શુદ્ધને સાન કામણ કીધારે. ટેક.
સાંભરતામાં શુદ્ધબુદ્ધ બુદ્ધી, ને તત મન બ્યાકુળ થાય;
પુરપતી પરવાર સહિતો, મને મંદીર ખાત્રા ધાય. મં ૧
અંતરમાં વાકુળ યાપરે, લીસરી ભાજન પાત;
અવળાં આબુલણ પેહેરીયારે, મેતો નેપુરે ધાણાં કાત. મં ૨
સેથે તે કાજળ સારીયારે, નયણે સીંદુર રેખ;

એક એકથી ઉતાવળીરે, નીસરી આવી તે દેખાદેખ. મં ૪
સનમુખ આવી ઉભા રહ્યારે, નયણી નીરખ્યા નાથ;
લક્ષ્મણના સ્વામી સંગે રમતાં, મેતો હરખે જોડ્યા હાથ. મં ૫
ગરબી.

તારે ખોલ્યા હજીધસ્તીરે અહીં શીઠ આવીરે,
તને કોને દીક્ષિતો સાદ બુદ્ધી અમાવીરે. ટેક.
આની ઘેના અરધી રાતે કોને શું છે કાળ;
નીરલજ યઇને નીસર્યારે, તમે ખોઈ તે કુળની લાજ. અહીં ૧
દેવ તણી મરજદા લોપીને, ન ગણો સહ સંસાર;
પણ ખોયું પ્રતિવ્રતા તણ્યારે, તુંતો તજુરે બરધાર. અહીં ૨
હું જાણું છું વન જવાને, આવ્યા સહ નીરધાર;
ખનશીરે ખટની કુસમ કળીપર, બમરો કરેરે ગુંજાર. અહીં ૩
વન જોયુ ને ઘેર પધારો, સ્વામી તમારી આશ;
લક્ષ્મણના સ્વામીનાં વચન સુણીને, ગોપી યયારે નિરાશ. ૪
ગરબી.

તારે ખોલ્યાં ગોપીજન હવે આંહાં જઈએરે,
તમે સારો અમારી આશ એમ ન કરીએરે; ટેક.
માત ધીતાનું કહ્યું ન માન્યું, ન ગણ્યો ઘેર બરધાર;
તમે વિના અમને કાંઈ નવ ગમે, સુનો જાગે સહ સંસાર. ૧
રમણ કરોને મારી સાથે રૂંડું વંદાવન;
ના કેહેશો તો નિશ્ચેરે પડશે, તમે આગળ અમારું તન. હવે ૨
આસ જઈએ અમે આવીયારે, રમવાને તમે સાથ;
તેડીને તરછોડીયારે, સતી ન હોતે તમને નાથ. હવે ૩
અંતર ખેતે જોઈ અતખેજને, હમીને બીડી ખાજ;
લક્ષ્મણના સ્વામીએ રસિ રમાડ્યો, સરદ પુનમની રાત. હવે ૪

ગરબી.

શ્રી વંદાવન મોજરે, રાસ મહી માહાલેરે;
 સહ કનક મણીના થોભ ઇમકે ચાલેરે. ટેક.
 ધુધરી ઇમકે ને નેપુર ઇમકે ઝાંઝરનો ઝમકાર;
 કંઠે પરસ્પર ખાવડીરે, થેઈ થેઈ કરે સહ નાર. રાશ. ૧
 આલીંગન ઉપર હોય ચુંચન, આનંદ ઓછા ઘામ;
 સામળીયા શું રંગભરે રમતાં, હલટ અંગ ન માય. રાશ. ૨
 વીહલને વશ કરવાને કાળે, હળવે કરતી આળ;
 નેણ કટાક્ષ નેણ જોતી, ગોપી લેતી પરસ્પર તાળ. રાશ. ૩
 સુધ ન રહી શરીરની, ને રજની કીધો ખટમાસ;
 લક્ષ્મણના સ્વામીની સંગે રમતાં,
 ગોપી કરતી હાસ વિલાસ, રાસ મહી માહાલેરે; ૪

ગરબીઓ.

સમી સંધ્યાએ અમો સાંચરાંરે, જુમનાની તીરે. હાં૦
 દુરલભ દરશન દીજીએ વાલા શ્યામ શરીરે. હાં૦ ૧
 ગોવાળીયાની વ્રજમાં હરી રમતા દીઠા. હાં૦
 ગતે ગઇને ગભરાઈ પડી અતી લાગો મીઠા. હાં૦ ૨
 સહ સખી ટોળે મળી મારી ગત મત જોઈ; હાં૦
 શ્રી વલ્લભ પ્રજુ પાતળા મારગસર મળતાં. હાં૦ ૩

ગરબી.

સમી સંધ્યાએ પાણી સાંચર્યાં, જુમનાં જળ ભરવા; હાં૦
 વાટે મળ્યા વરણાગીયા માઝં ફુખડાં હરવા. હાં૦ ૧
 મેં પુછુ મન ભાવનું છબીલા વાઝં, હાં૦
 સારા હીએ અમે સુંદરી આસીશ તમાઝં. હાં૦ ૨

કોઈ દિન ગેર આવેા નહી જાતાંને વળતાં; હાં૦
શ્રી વલ્લભ પ્રભુ પાતળા મારગસર મળતાં. હાં૦ ૩

ગરબી.

ઉભતા તે રેહેજો કાહાનજી જીમનાને આરે; હાં૦
જળ ભરવા અમે આવશું વારેને વારે. હાં૦ ૧
ચોદશ ધેન ચરાવજો અમે નીર ભરીશું; હાં૦
આંખ પાંખતા નેણમાં અમે પુરણ કરીશું. હાં૦ ૨
હરી મુજને વહાલ. ધણારે હું હરીને વહાલી; હાં૦
શ્રી વલ્લભ પ્રભુ પાતળા ઘેર આવેા ચાલી. હાં૦ ૩

ગરબી.

મરકલડા કરે માનની કાંઈ વાયક ભાથે; હાં૦ ૧
રાધાજી તે મચકે ચાલીયારે ધણો રંગ રાગે. હાં૦
સામગ્રી સરવે જોઈ કરી થઈ લાલચ પેલી; હાં૦
શાક પાક સુંદર કરીને યાજ આગળ મેલી. હાં૦ ૨
જમવાની શી જીગજીત ખની શીર વેણી છુટી; હાં૦
ધાધને આવ્યા કાનજીરે હુંતો જમતાં ઉઠી. હાં૦ ૩
લાખેણાની ચાલનો લાખેણો લટકો; હાં૦
શ્રી વલ્લભ પ્રભુ પાતળા મારા ચીતમાં અટકો. હાં૦ ૪

ગરબી.

હારે ચાલો ડાકોરમાં જઈ વશીએ; ચાલો ડાકોરમાં. ૧
હારે મને લેહ લગાડી રંગરશીએ. ચાલો ડાકોરમાં. ૨
હારે પ્રભાતને પોહિર નોખત વાળે; ચાલો ડાકોરમાં. ૩
હારે અમે દરસન કરવા જઈએ. ચાલો ડાકોરમાં. ૪
હારે લટપટી પાધ કેસરીયા વાધા; ચાલો ડાકોરમાં. ૫
હારે કાને કુંડળ સોષએ. ચાલો ડાકોરમાં. ૬
હારે પીળાં પીતાંબર જરકશી જમા; ચાલો ડાકોરમાં. ૭
હારે મોતીના માળા સોષએ. ચાલો ડાકોરમાં. ૮
હારે ચંદ્રબદન અણીઆળી આંખો;

હારે સુંદર મુખકુ સોઘએરે. ચાલો ડાકોરમાં. ૫
 હારે રૂમજીમ રૂમજીમ નેપુર વાજે; ચાલો ડાકોરમાં. ૬
 હારે મન મોહું મોરલીએરે. ચાલો ડાકોરમાં. ૭
 હારે મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર; ચાલો ડાકોરમાં. ૮
 હારે અંગોઅંગ જઈ મળીએરે.

ગરબી.

હારે લટકાળો ગીરીવરધારી; લટકાળો ગીરીવરધારી. ૧
 હારે મને મારી નેન કટારીરે. લટકાળો ગીરીવરધારી. ૨
 હારે આજ મળ્યા વાલો જીમનાની તીરે; લટકાળો. ૨
 હારે એની રૂપ રસાક છબી ન્યારીરે. લટકાળો. ૩
 હારે સામળીએ કહું સાનમરે; લટકાળો. ૪
 હારે મારા પ્રાણ થકી ઘણી પ્યારીરે. લટકાળો. ૫
 હારે હરીભટના હરીએ કરચુંરે કામણ; લટકાળો. ૬
 હારે મારી મુદ્દજુદ સરયે વીસારીરે. લટકાળો. ૭

ગરબી.

હારે મારા સમ કાલે મળજે; મારા. ૧
 હારે પેલું વચન બોલ્યા તે હરી પળજેરે. મારા. ૨
 હારે રસ્તે આજ ન કરીએરે વાહાલા; મારા. ૩
 હારે મારી સાચો વાત સાંભળજેરે. મારા. ૪
 હારે ઘણી ઘણી પ્રીત કર્યા પછી ગીરધર; મારા. ૫
 હારે પેલા લોકે ડરાબ્યા નવ ડરજેરે. મારા. ૬
 હારે હરીભટના હરી છો હજી કાચા; મારા. ૭
 હારે તે માટે પાછા વળજેરે. મારા. ૮

ગરબી.

હારે ચાલો ચાલો ચતુર કાંઈ લાજે; ચાલો. ૧
 હારે તમે આવી અમને શું બાજેરે. ચાલો. ૨
 હારે વળગાજીમી ન કરો વાહાલા; ચાલો. ૩
 હારે તમે સોર કરો શીઃ ઝાઝોરે. ચાલો. ૪

હારે દોષે દુરીજન યામ્યો સમજણા;
 હારે અમ લાજીએ ને તમે ગાળીરે.
 હારે હરીમઠના હરીને કરીએ કુંકરા;
 હારે માટે હેન ધણેરા અમને દાજેરે.

ચાલો. ૩

ચાલો. ૪

ગરબી.

હારે જીમનાંતીતારે વાહાણે; હારે જીવણને જોવા ચાલોરે. જી. ૧
 હારે જીમનાકી તારે તારે વાલો વિન સરાવે;
 હારે મોરલી ખજાવે નંદલાલોરે. જીમનાંતી. ૨
 હારે ધણે દહારે ધેર માઆ નહીરે જવા દેડે;
 હારે માટે મનઆ દેહનો લાહાવોરે. જીમનાંતી. ૩
 હારે હરીમઠના હરીજો રંગરસીયા;
 હારે માટે ધેરીને ધરમાં ધાલોરે. જીમનાંતી. ૪

ગરબી.

કેહેવા દેને કાહાન, તારી માને કેહેવા દેને કાહાન;
 વાહાણનો વઢવાડ લડેછે, રવી ઉગમને બાણ. તારી. ૧
 બીચડાવો તે બીજી નારી, અરૂં લોહાડુંને આરસપાણતારી. ૨
 વંદાવનની કુંજગલીમાં હજકું પીપળીયાનું પાન. તારી. ૩
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, વળ્યાં અમારાં વાન. તારી. ૪

ગરબી.

કાહાન માગ્યો દો, જસોદાજી કાહાન માગ્યો દો. ટેક.
 આજની રજા રંગમિર રમતાં, પરભાતે પાછો દ્યો. જ. ૧
 કહાને કાંબી આણવટ બીજવા, હારે હાથાનો હ્યો. જ. ૨
 હસ્તીને ઘાડા માઝ અજના, વેહેલ સજીવતી હમા. જ. ૩
 મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ અરણ કમળ સોતલ્યો. જ. ૪

ગરબી.

લીધુરે લટકે, મારૂં મન લીધુરે લટકે. ટેક.
 વંદાવે વનમાં વેણ વગાડે, વાંસ તણે કટકે. માં ૧
 ગાતાં ભંગ કર્યાં ગીરધરી, અમને માર્યાં છે ઝટકે. માં ૨

પાટ પીતામર હરીએ પેહેરમાં, મોહી હુંતો પાંખડે પટકે. માં ૩
મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ, ચરણ કમળ ચીત અટકે.
ગરબી.

મહી ઢળશે માં મોહનલાલ, મહી ઢળશે માં. ટેક.
લાખ બે લાખનું માટ નંદાશે, શોભીતું સાં. મોં ૧
તમે વનમાળી ન કરો આળી, અમે વહુવાં. મોં ૨
ફૂલ પડે તેની ચોરસ ગુંથે, લોક બાલે ત્યાં. મોં ૩
મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ, ચરણ કમળ વાં. મોં ૪
ગરબી.

શામળીયા લાલ સાસુડી સંતાપે, કહે કેમ કીજીએ;
ક્યાં જન્મએ હરી, ધરમાં બેસી રહીએ તો રાંડ ખીજશે. ટેક.
મારી સાસુ સંખણીછે એવી, નણદલને નાતરે દઉં પેહેલી;
તેતો વાત નથી કેહેવા જેવી. શામળીયા. ૧
મારો સસરો સાધુ જન ધણો, મને આશરોછે તેનાજ તણો;
મારો જેઠાં પડો બુધી વનો. શામળીયા. ૨
જણે સુડી વચે સોપારી, હુંતો અનાથની છું તમારી;
પદ ગાયે વધશનવ વીમારી. શામળીયા. ૪

ઓ જસોદાજી આવડો લાડકવાયો લાલ ન કીજીએ;
ચાલો ત્યાંસુધો સુતનાં પ્રેમ ચરીત દેખાડી દીજીએ. ટેક
વાલે ક્રોતક કીધું મંદીરમાં, એણે માંખણ પેડે લીધા કરમાં;
એણે માંકડલાં ધાલ્યાં ધરમાં. ઓ જસોદાજી. ૧
વાલો સંતાડ્યાં શોધી કાઢે, હાય ઊંચાં પણ હેઠાં પાડે;
એતો ખાવ અવરાવેને વનસાડે. ઓ જસોદાજી. ૨
વાલો સુતાં બાળકનાં અંગ મોડે, મારાં બાળ્યાં વાછરૂં જોડી મેલે,
દધી ગોરસ દુર થકી ફેડે, ઓ જસોદાજી. ૩
દયા પ્રીતમના સ્વામીના રથીયા, દધી ગોરસખર આવે પથીયા;
ધન્ય ભાગ્ય અમારું વીજમાં વથીયા, ઓ જસોદાજી. ૪
સમાપ્ત.

સ્વચર.

આ શ્રીવાય બીજી હરેક જાતની જુકો નીચે લખે-
લે ઠેકાણેથી મળશે.

વલસાડ—દ્વારકાંદાસ પરજુદાસ.

મુરત—જુકસેલર. મનચેરજી જમસેદજી, ઠા. નાણાવટમાં.

જુકસેલર. કશનદાસ નારણદાસ, ઠા. નાણાવટમાં.

જુકસેલર. ત્રીભોવન ગોપાળદાસ, ઠા. નવી સડક.

ખાવનગર—જુકસેલર. પાનાચંદ તેજ, ઠા. નવા ખજાર.

વીરમગામ—જુકસેલર મુળચંકર લલિતભાઈ.

ડાકોર—જુકસેલર. ત્રીભોવનદાસ રજોડાસ, પાસેથી.

સામઠી લેવી હોય તેમણે પોષ્ટપેડ કાગળ લખી જુ-
લાસો કરવો. નાટપેડ કાગળ લીધામાં આવશે નહીં. મુંબાઈ-
નાં છાપેલાં સંસ્કૃત, હીંદુસ્તાની, ગુજરાતી, કીર્તિનેરીઓ, નાટકો,
જૈન ધરમનાં તથા વૈષ્ણવ ધરમની વારતાઓ, તથા કાવ્યદાઓ
વીગરે બીજી ઘણી જાતનાં પુસ્તકો અમારી પાસેથી ઘણી
સરસ છાપને સસ્તી કીંમતે મળશે.

મગનલાલ દેવચંદ જુકસેલર.

રીચીરોડ અને ઝાંપડાની પોળ.

અમદાવાદ.

